

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Zam yağmuruna karşı direniş saflarına!

Milliyeti, inancı, mezhebi ayrı olsa da işçi sınıfı, tüm siyasi odaklarıyla sermaye sınıfının karşısında mevzilenebilirse doğru bir safta konumlanıp, güçlü ve etkili bir mücadele yükseltebilir.

s.5

Fiili-meşru mücadele dışında yol yok!

Kendi bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda harekete geçmiş işçi bölükleri, krize karşı mücadelenin yanı sıra sınıf içinde sendikal bürokrasinin engelleyici etkisinin kırılmasının da önünü açacaktır.

s.10

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 02
11 Ocak 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Açmazları derinleşen Erdoğan AKP'si savaş çığırtkanlığını tırmandırıyor

Belirsizliklerle dolu Suriye savaşında dengelerin hangi yönde değişeceği, gelişmelerin neler getireceği hakkında şimdiden bir şeyler söylemek zor. Fakat emperyalist haydutların ve işbirlikçilerinin Suriye üzerinde yaptığı kirli planların en başta mazlum bölge halklarını ve savaşın içerisine sürüklenen işçi sınıfı ve emekçileri vurduğu açık.

3

Kriz, Kürt emekçiler ve temel sınıflar gerçeği

Kürt işçi ve emekçi kitlelerin temel ulusal hakları uğruna mücadele, onların temel sınıfsal talepleri ve çıkarları uğruna mücadeleyle birleşebilmelidir.

4

Kapitalizm savaş demektir!

İşçi sınıfı ve emekçi halklar bu sistemi tarihin çöplüğüne gönderdiğinde, işte o zaman insanlığın savaşı, sömürsüz bir dünya özlemi gerçeğe dönüşecektir.

9

İZBAN grevi, grev yasağı ve sınıfsal bakış üzerine...

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin (Aziz Kocaoğlu/CHP) ve TCDD'nin (sermaye iktidarı/AKP) grev boyunca süren ortaklığı grev yasağı ile de tescillenmiş oldu.

Alman Devrimi'nin 100. yılı!.. "Devrim buradadır, gerçekleşmelidir!" - Karl Liebknecht

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

s.12

Trump ve işbirlikçileri

s.16

Açmazları derinleşen Erdoğan AKP'si savaş çığırtkanlığını tırmandırıyor

Ekonomik krizin sonuçlarını daha güçlü bir şekilde hissettirmeye başladığı ve Türkiye toplumunun yeni bir seçim atmosferine sokulduğu şu günlerde; sermaye düzeninin Kürt halkının kazanımlarını hedef alan, Suriye savaşını ise yeni ve yıkıcı bir boyuta taşımaya çalışan kirli savaş politikalarını işçi sınıfı ve emekçilere anlatmak günün en acil görevlerinden birisini oluşturuyor.

ABD Başkanı Donald Trump'ın 19 Aralık'ta gündeme getirdiği "Suriye'den çekilme" kararı ve buna paralel olarak Erdoğan yönetiminin Fırat'ın doğusuna yönelik yeni bir işgal harekâtının başlatılacağını duyurması, başta Kürt hareketi olmak üzere, Suriye savaşında rol alan güçleri yeni bir denge arayışı içerisine itti.

Geri çekilme kararından sonra ABD emperyalizminin izlediği tutarsız ve istikrarsız çizgi ise, gerek Suriye'deki dayanağı olan Kürt hareketi, gerekse NATO üzerinden stratejik ortağı olan Türk sermaye devleti için belirsizliklerle dolu yeni bir dönemin kapılarını araladı. ABD'nin çekilme kararını ihanet olarak algılayan Kürt hareketi Esad rejimi ve Rusya ile diplomasi trafiğini yoğunlaştırırken, Türk sermaye devleti de Fırat'ın doğusunu hedef alan saldırı hazırlığını hızlandırdı. Fakat, çok geçmeden ABD cephesinden yeni ve tutarsız açıklamalar gelmeye başladı. Trump ilk elden "çekilme sürecinin zamana yayılacağını" duyurdu. Bir süre sonra da savaş kabinesini Türkiye'ye gönderdi.

Tüm bu olup bitenler ABD'nin Suriye'den çekilme açıklamasının gerisinde, gerçekte Kürt güçlerin Türk sermaye devleti ve diğer işbirlikçi güçler tarafından himaye edilmesi koşuluyla bölgeye PYD-YPG üzerinden kalıcı bir şekilde yerleşme eğiliminin yer aldığını gözler önüne serdi. ABD'nin tavrı bugünün koşullarında ve bölgedeki dengeler göz önüne alındığında (en azından kısa vadede) fantastik bir proje olarak tanımlanabilir. Fakat ortaya çıkan tablo ABD emperyalizminin Suriye'de yaşadığı açmazların derinleştiğini göstermekte, bu nedenle

hem Erdoğan yönetimini hem de Kürt hareketini kendi çizgisinde birleştirmek için baskı, şantaj ve tehditlerini tırmandırdığını ortaya koymaktadır.

Üç hafta gibi kısa zaman dilimi içerisinde yaşanan gelişmeler Suriye savaşında oluşan, özellikle Rojava ve İdlib gibi karmaşık düğümlerin (şayet yeni ve yıkıcı çatışmalar gündeme gelmez ise) kolayından çözülemeyeceğini bir kez daha göstermiş oldu. Çıkarları birbiriyle tamamen zıt güçlerin, yine kendi öncelikleri ve çıkarları doğrultusunda kurduğu ilişkilerin eskisi gibi kolay sürdürülemeyeceği, bu açıdan denizin giderek tükenmeye başladığı, dolayısıyla dün kurulan masaların her an devrilebileceği de açığa çıkmış oldu. Özellikle, hem ABD'nin hem de Rusya'nın ipinde cambazlık yapmaya çalışan Erdoğan yönetimi açısından...

Belirsizliklerle dolu Suriye savaşında dengelerin hangi yönde değişeceği, gelişmelerin neler getireceği hakkında şimdiden bir şeyler söylemek zor. Fakat emperyalist haydutların ve işbirlikçilerinin Suriye üzerinde yaptığı kirli planların en başta mazlum bölge halklarını ve savaşın içerisine sürüklenen işçi sınıfı ve emekçileri vurduğu açık.

Suriye'ye dönük emperyalist müdahalenin ilk gününden bugüne Türkiye'de yaşananlar bu gerçeği çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır: Kulakları tırmalayan savaş çığırtkanlığı eşliğinde cihatçı çetelerin "eğit-donat" projeleri ile Türkiye ve bölge halklarının başına musallat edilmesi, İŞİD çeteleri eliyle gerçekleştirilen kitle katliamları, "terör" demagojisi üzerinden yükseltilen Kürt düşmanlığı, ırkçı şoven gericiğin toplumu günbegün ze-

hirlemesi, baskı, zorbalık vb...

Halihazırda örgütsüz ve dağınık halde olan işçi sınıfı ve emekçiler savaş politikaları eşliğinde akıtılan ırkçı-şoven zehirden fazlasıyla etkilenmekte, bedelini ve çok yönlü faturasını ağır bir şekilde ödedikleri savaş politikalarına kolayından yedeklenebilmektedirler. Sosyal ve ekonomik sorunların ağırlaştığı, yaşam koşullarının giderek kötüleştiği kriz ortamında bile burjuvazi tarafından akıtılan ırkçı-şoven zehir işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini dumura uğratabilmekte, onları hareketsiz kılabilenmektedir. Erdoğan yönetiminin Fırat'ın doğusuna yönelik saldırganlık vizesini henüz alamadığı ve Suriye'deki açmazlarının derinleştiği bir süreçte bir kez daha savaş çığırtkanlığını yükseltmesi tam da bu gerçeğe dayanmaktadır. Zira savaş üzerinden estirilen gerici rüzgarın işçi sınıfı ve emekçileri denetim altında tutma konusunda nasıl etkili bir silah olduğunu bizzat kendi deneyimleri üzerinden biliyorlar.

Ekonomik krizin sonuçlarını daha güçlü bir şekilde hissettirmeye başladığı ve Türkiye toplumunun yeni bir seçim atmosferine sokulduğu şu günlerde; sermaye düzeninin Kürt halkının kazanımlarını hedef alan, Suriye savaşını ise yeni ve yıkıcı bir boyuta taşımaya çalışan kirli savaş politikalarını işçi sınıfı ve emekçilere anlatmak günün en acil görevlerinden birisini oluşturuyor. Bu görevi başarıyla hayata geçirmenin yolu ise, emperyalist savaş gündemini siyasal sınıf çalışmasının temel bir başlığı haline getirmekten, işçi sınıfı ve emekçileri emperyalist sistem konusunda aydınlatmaktan ve işçi sınıfı içerisinde anti-emperyalist bilinci geliştirmekten geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/02 * 11 Ocak 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kizilbayrak.org> - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kriz, Kürt emekçiler ve temel sınıflar gerçeği

Dünya ölçüsünde derinleşen ekonomik kriz Türkiye’de de işçi ve emekçilerin sırtına yıkılan faturayı sürekli büyütüyor. Krizin yıkıcı etkileri her geçen gün daha da derinleşiyor: Büyüyen işsizlik, süreklileşen zamlar, eriyen ücretler, ücretsiz izinler, fazla mesai dayatmaları, toplu işten çıkarmalar, kitlesel boyutlara ulaşan iş kazaları, ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları, büyüyen yokluk ve yoksulluk, eğitim ve sağlığın ticarileşmesinde yaşanan pervasızlığın sonucu olarak daha da kötüleşen ve büyüyen eğitim-sağlık sorunları vb.

Toplumsal ve sosyal yaşamın her alanında yaşanan büyük maddi ve manevi yıkım, yaşanan servet sefalet uçurumu Kürdistan’da daha da yıkıcı boyutlar kazanmaktadır. Ulusal baskı ve eşitsizliğin yanı sıra sınıfsal baskı, eşitsizlik ve sömürüyü de derinden yaşamaktadır.

Sosyo Politik Saha Araştırmaları Merkezi’nin, ekonomik krizin Kürt illerine yansımaları üzerine yaptığı araştırmanın sonuçları bunu çarpıcı şekilde yansıtmaktadır.

Mezopotamya Ajansı, Sosyo Politik Saha Araştırmaları Merkezi’nin, ekonomik krizin Kürt illerine yansımaları üzerine yaptığı araştırmanın haberini yayınladı. Ajans, söz konusu merkezin, 20-23 Aralık 2018 tarihlerinde Diyarbakır, Van, Urfa ve Mardin’de çeşitli yaş grupları arasında bir anket yaptığını bildiriyor. Yapılan ankete katılanların yüzde 54,9’u erkek, yüzde 45,1’i kadınlardan oluşuyor. Ankete katılanların eğitim durumlarına ilişkin ise şu bilgiler veriliyor: Okur-yazar olmayanların oranı yüzde 7, okur-yazar olmasına rağmen herhangi bir diplomaya sahip olmayanların oranı yüzde 3; yüzde 9,8’i ilköğretim, yüzde 10,7’si ortaokul, yüzde 31,5’i lise, yüzde 36,9’u üniversite, yüzde 0,9’u ise lisansüstü mezunu.

Ajansın haberine göre araştırma merkezi, gideri karşılamayanların oranının yüzde 48,8, ihtiyaçlarını karşılamaktan vazgeçenlerin oranının yüzde 83,4, aile içi şiddet arttı diyenlerin oranının ise yüzde 58,6’yı bulduğunu belirtiyor.

“Son bir yılda hanenizde işsiz kalan oldu mu?” sorusuna yüzde 52,3’ü “evet” yanıtı veriyor. “Hane aylık geliriniz ihtiyacınızı karşılamaya yetiyor mu?” sorusuna yüzde 48,8’i “hayır”, yüzde 17,1’i “evet” yanıtını verirken, yüzde 34,1’i

“kısmen” diye belirtiyor. Katılımcıların yüzde 95,3’ü son 6 ayda alım güçlerinin düştüğünü belirtirken, tüm gelir grubunda alım gücünde düşme oranının yüzde 90 ve üstü olduğu tespit ediliyor.

“Son 6 ayda almaktan vazgeçtiğiniz ihtiyaçlar var mı?” sorusuna yüzde 83,4 gibi bir kesim “evet” yanıtını veriyor. Aylık geliri 5.000 TL ve üzerinde olan katılımcıların yüzde 63,3’ü bile almaktan vazgeçtiği ihtiyaçlar olduğunu dile getiriyor. Mevcut ekonomik durumun günlük hayatını etkilediğini vurgulayan yüzde 93,9’luk gibi büyük bir kesimin yüzde 72,2’si “temel gıda malzemelerini almakta zorlandığını”, yüzde 83,9’u “giyim ihtiyaçlarını karşılamakta” zorlandığını, yüzde 84,1’i “faturalarını ödemekte” zorlandığını, yüzde 56,8’i “çocukların okul masraflarını karşılamakta” zorlandığını, yüzde 55,8’i “kira ödemekte” zorlandığını ve yüzde 48,8’i ise “sağlık malzemelerine vs. erişmekte” zorlandığını belirtiyor.

Araştırmada ekonomik krizin ve sosyal yıkımın aile ilişkilerine yansımaları da yer alıyor. Katılımcıların yüzde 58,6’sı “Türkiye’deki ekonomik krizin aile içi ilişkilerini olumsuz etkilediğini” belirtirken, yüzde 64,9’u “kavga ve huzursuzluğun arttığını”, yüzde 33,9’u “ailesinin ve kendisinin depresyona girdiğini” ve yüzde 1,2’si ise “eşinden ayrıldığını” dile getiriyor. Araştırma ayrıca işsizlik sayısının yüzde 17,8 olduğuna işaret ediyor. Yüzde 8,6’sının gelirinin 500 TL’nin altında olduğu, yüzde 20’sinin ise sosyal güvenlik kaydı olmadığı bilgisini veriyor.

Bu tablo, Kürdistan’da işçi ve emekçi kitlelerin işsizlik, yoksulluk ve sefaletin; eğitim, sağlık, barınma ve beslenme gibi temel haklardan mahrum kalmanın, güvencesizliğin ve çok boyutlu yıkımın pençesinde kıvrılıyor olduğu gerçeğinin açık bir yansımasıdır. Ulusal ezilme ve hak yoksunluğuna sınıfsal ezilme, sömürü ve temel hak yoksunlukları eşlik etmektedir.

ULUSAL BASKI VE EŞİTSİZLİK, SİNİFSAL BASKI VE EŞİTSİZLİĞİN İZDÜŞÜMÜDÜR

Ulusal sorun söz konusu olduğunda ezilen ulusun burjuvazisinin de ulusal baskı ve ezilme bir biçimde yaşadığı, dolayısıyla herkesin aynı şekilde, taraf ol-

duğu ya da öyle görüldüğü bir sorunun varlığı kendi başına “Kürtler” diye ortak bir payda oluşturmaya yetmez. Zira her modern ulus içerisinde, çıkarları birbiriyle çelişen iki temel sınıf vardır, burjuvazi ve proletarya. Kürdistan’da kapitalizmin gelişmesinin bir sonucu olarak Kürtler modern sınıflardan oluşan bir ulustur ve kendi içinde uzlaşmaz sınıf çıkarlarıyla bölünmüş durumdadır. Dolayısıyla kapitalizm koşullarında ulusal eşitsizlik ve baskı, sınıfsal eşitsizliğin ve baskının bir görünümü olarak ortaya çıkmaktadır. Türk ve Kürt burjuvazisi Kürt işçi sınıfı ve yoksul emekçilerinin sömürsü üzerinden palazlanmakta, Türkiye ve Kürdistan’daki Kürt işçi ve emekçiler ağır bir sömürü, yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaktadırlar.

Kürtler bir ulustur ve ulusal haklar sorununun ortak bir dava olduğu bir gerçektir. Kürt sorununun ezilen bir ulus sorunu olduğu gerçeği, -ulusal kimliğini reddeden “bir avuç hain” dışta tutulursa- hemen tüm sınıfların ulusal ezilmişi ve ulusal hak yoksunluğunu şu ya da bu biçimde yaşadıkları anlamına gelir. Dolayısıyla Kürt emekçi sınıflarının büyük ulusal uyanışı, ulusal baskıyı bir biçimde yaşayan Kürt üst sınıflarını da etkiledi. Bugün Kürt ulusu içinde derinleşen ve sertleşen sınıf ayrımlarına rağmen Kürt ulusu içindeki egemen sınıflar ezilen bir ulus olmanın gerektirdiği ulusal-burjuva demokratik hassasiyet taşısa ve buradan ulusal davaya belli biçimlerde taraf olsalar da bu, temel sınıf ayrımlarını ve bunlar arasındaki uzlaşmaz çelişki gerçeğini perdelemeyi gerektirmez. Ezilen ulus burjuvazisiyle ezilen ulusun işçi sınıfının ortak bir paydada birleşmeyeceği gerçeği ortadan kaldırmaz.

Ulusal mücadelenin geldiği noktada bile sınıf ayrımları ve farklı sınıf tutumlarının kendisini nasıl ortaya koyduğu daha açık olarak görülmektedir. Kürt ulusu içindeki farklı ulusal-politik akımlar, örgüt ve çevreler arasındaki temel farklar da özünde ezilen ulusun farklı sınıflarının ulusal soruna kendi sınıfsal konum ve çıkarlarından bakmalarının politik sonuçlarından başka bir şey değildir. Ortak ulusal dava, Kürt burjuvazisi ile Kürt işçilerini, emekçilerini ve kent yoksullarını bir arada tutmayı giderek daha da zorlaştırmaktadır. Zira büyüyen sınıf ayrımları ve sertleşen sınıf çelişkileri ortak ulusal davaya ve bunun ifadesi olan çizgiye sığamaz duruma gelmektedir.

Dolayısıyla alt sınıfların ulusal özgürlük istemiyle toplumsal istemlere dayalı bir sınıfsal enerjinin birleşmesi zorunluluğu yakıcı bir sorun olarak herkesin önünde durmaktadır. Bu, Kürt emekçilerinin ulusal özgürlük özleminin sınıfsal kurtuluş hedefine bağlanması gerektiğini, dolayısıyla sorunun toplumsal devrim sorunu olduğu gerçeğini ortaya koyar.

Kürt mülk sahibi sınıflar bir ulusun mensubu olarak yalnızca ulusal yönde ezilmektedirler ve onların sınıfsal sorunu yoktur. Kürt işçi ve emekçileri ise sınıfsal baskı ve eşitsizliğin ve en ağır bir sömürünün de çok boyutlu yıkımını yaşamaktadırlar. Ezilen ve sömürülen emekçi sınıflara mensup Kürt kitleleri açlığın, yoksulluğun, işsizliğin ve güvencesizliğin kabusunu yaşıyorlar, derin bir sosyal ezilmişi pençesinde kıvrıyorlar.

Dolayısıyla Kürt işçi ve emekçi kitlelerin temel ulusal hakları uğruna mücadele, onların temel sınıfsal talepleri ve çıkarları uğruna mücadeleyle birleşebilmelidir.

Kapitalizm savaş demektir!

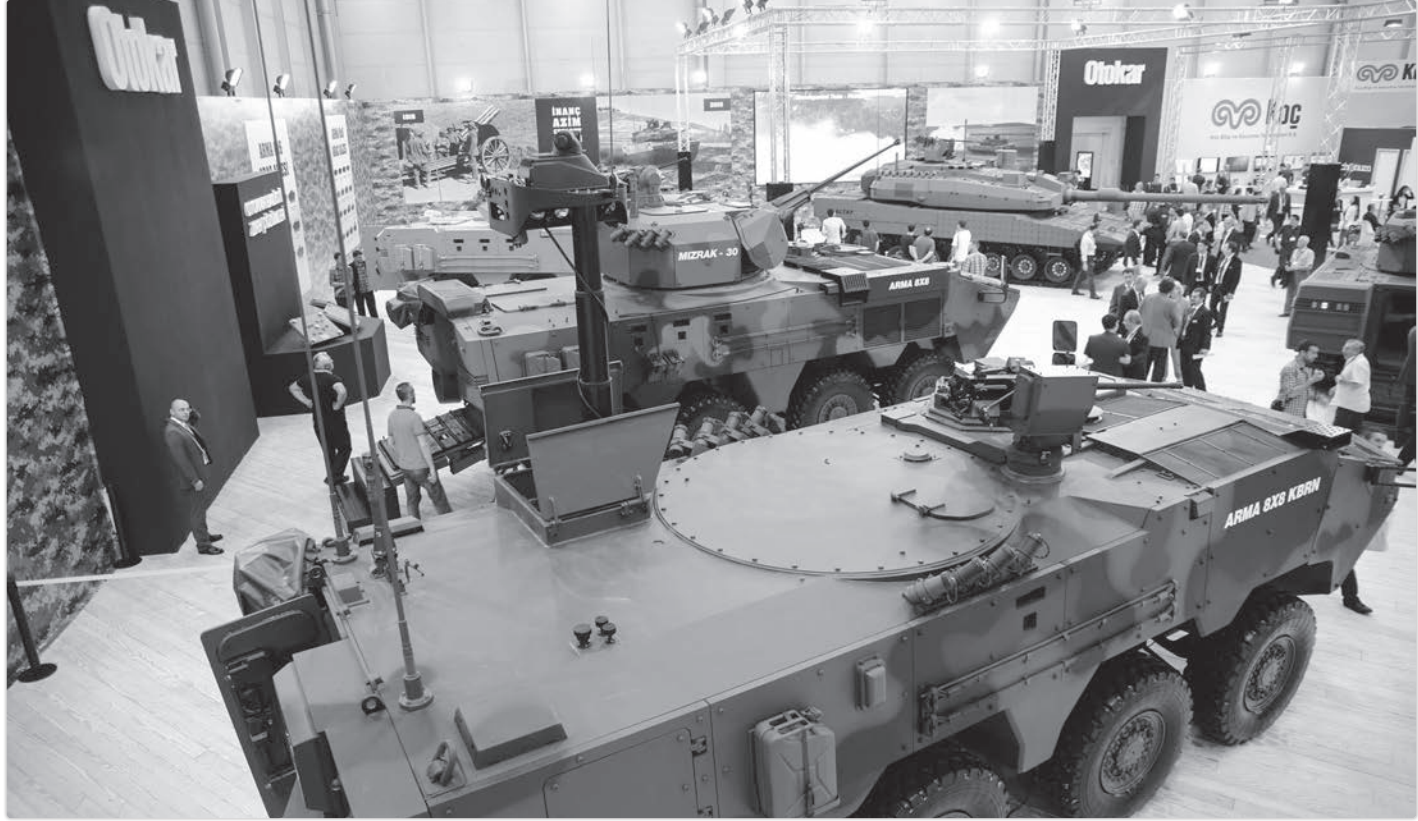
Emperyalist dünya, yine büyük bir kriz ve yıkımın eşiğinde. Kapitalist ekonominin teklemeye başlaması, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan beri "süper güç" olarak nitelenen ABD'nin hegemonyasının zayıflaması, bununla beraber artan emperyalistler arası rekabet günümüz dünyasını belirleyen gelişmelerdir. Günümüzde emperyalist dünya düzeninin tablosu, kapitalizmin savaş eğilimini daha şiddetli bir şekilde insanlığın gündeminde tutuyor.

Günümüz dünyasındaki yıkım ve savaş eğilimi emperyalist şefler üzerinden izah edilebiliyor: Trump'ın küstahlığı, Putin'in saldırganlığı, Merkel'in emperyalist hevesleri vb. Ancak kapitalizmin kısa tarihini incelediğimizde bile bunun saçmalığını görüyoruz. Birkaç yüzyıllık tarihin iki büyük dünya savaşı, yüzlerce ulusal savaş, onlarca kitle katliamı sığdıran kapitalizmi örgütlü, kurumsal ve sistematik şiddet olarak tanımlamak mümkündür.

Bir meta uygarlığı olan kapitalizmde üretimle ihtiyaç arasındaki bağ kopar. Bu sistemde üretim kâr için, pazar için, sermaye içindir. Giderek "üretim için üretim" halini alan sistem bundan dolayı kendinden önceki sınıflı toplumsal sistemlerin aksine durağan değil dinamik. Kârın yükselmesi için kapitalist daha ucuza, daha çok üretmek zorundadır. Bu da üretici güçlerin sürekli gelişmek zorunda olması demektir. Bir yanda toplum ihtiyaçlarının çok çok ötesinde bir ürün yığını vardır, diğer tarafta satın alma gücü günden güne düşen milyonlar... İşçiye verdikçe kârı azalan kapitalist, bu nedenle ücretleri düşürme eğilimindedir. Bu, aynı zamanda kapitalist pazarda bir tüketici de olan işçinin alım gücünü düşürür. Bu saçmalık kapitalist krizleri kaçınılmaz kılar.

Meselenin bir de kapitalistler arası ilişkiler boyutu vardır. Kapitalist pazarda büyük pastaya sahip olmaya çalışan kapitalistler birbirleri ile de yarış halindedirler. Olağan dönemlerde daha örtülü olan bu savaş, kapitalizmin krize girdiği süreçlerde açık hale gelir. Şu sıralar ABD ile Çin arasında açıktan yaşanan ticaret savaşları ya da bir hegemonya savaşı arenasına dönüşen Ortadoğu toprakları bunun göstergelerindendir.

Kapitalist sistemde hayatta kalmak güçlü olmakla mümkündür. Bu da tekel-

Sanayi devrimi ile üretimde yaşanan gelişmenin toplum için refah getireceğini vaaz edenler nasıl yanıldıysa, Sovyetlerin yıkılışının ardından ilan edilen tek kutuplu dünyanın da halklara barış getireceğini iddia edenler aynı şekilde yanılıyorlardı. Son 75 yıllık tarih bu iddianın yalanlanmasıdır. Emperyalist kapitalizm savaş demektir.

leşme eğilimini besler. Birleşerek güçlenmeye çalışan kapitalist şirketler, tekelleri oluştururlar. Ve bu tekeller dünya pazarında hâkimiyet alanlarını genişletmek için savaşıp dururlar. Bu bazen açıktan dünya savaşları biçiminde olur, bazen emperyalist müdahaleler şeklinde gerçekleşir, bazen de vekâlet savaşları şeklinde yürür. Ama değişmeyen, kapitalizmin ileri aşaması olan emperyalizmde savaşların baki olmasıdır. Lenin'in sözleriyle, "Sermaye uluslararası ve tekelci hale gelmiştir. (...) Kapitalizm altında güç kullanmaktan başka bir paylaşım zemini ve paylaşım ilkesi mümkün değildir. (...) Kapitalist bir devletin gerçek gücünü sınamasının savaştan başka bir yolu yoktur ve olamaz. Savaş özel mülkiyetin temelleriyle çelişmez bilakis bu temellerin doğrudan ve kaçınılmaz bir ürünüdür. Kapitalizm altında tek tek işletmelerin ve tek tek devletlerin düzgün ekonomik büyümesi imkânsızdır. Kapitalizmde periyodik biçimde sarsılan dengeyi yeniden sağlamanın sanayide krizler ve siyasette

savaşlardan başka bir yolu yoktur."

Bu bilimsel saptama, tarihsel verilerle de teyit edilmektedir. Kapitalizmin savaş doğası militarizmi de güçlendiriyor. Örneğin Avrupa'nın ileri ülkeleri 16. yüzyılda 20 bin, 17. yüzyılda 20 ila 80 bin asker besliyorken, sanayi devrimi ile bu sayı İngiltere'de 300 bin, Fransa'da 400 bine, diğer ülkelere de 100 bini aşan sayılara ulaşıyordu. Yine aynı şekilde tarihi incelediğimizde kapitalizmin gelişmesiyle savaşların sayısında da bir artış yaşandığını görüyoruz. Sanayi devriminin gerçekleştiği 18. yüzyılda 68 savaş yaşanmış ve 4 milyon kişi ölmüştü. 19. yüzyılda bu sayı 205 savaş ve 8 milyon ölüye çıktı. İnsanlık tarihinin en kanlı dönemi olan 20. yüzyıl ise 300 civarında savaşa ve 110 milyondan fazla insanın bu savaşlarda can verişine tanıklık etti.

Savaşlar giderek toplumun tamamını doğrudan kapsar hale geldikçe ve yıkımın boyutları arttıkça, savaşlarda ölen insan sayısının nüfusa oranı da giderek arttı. Bu oran 18. yüzyılda binde 5 ve 19.

yüzyılda binde 6 iken, 20. yüzyılda binde 46'ya fırlamıştır. Kâr için üretici güçleri sürekli geliştiren kapitalizm, emperyalist hegemonya mücadelesi içinde militarizmi büyütüyor, silahlanma yarışını hızlandırıyor ve silahları daha geniş kitleler için ölüm makineleri haline getiriyordu. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Nagasaki ve Hiroşima'da yapılanlar insanlığın belleğinden asla silinmeyecek utanç anıları olarak kalmıştır.

Sanayi devrimi ile üretimde yaşanan gelişmenin toplum için refah getireceğini vaaz edenler nasıl yanıldıysa, Sovyetlerin yıkılışının ardından ilan edilen tek kutuplu dünyanın da halklara barış getireceğini iddia edenler aynı şekilde yanılıyorlardı. Son 75 yıllık tarih bu iddianın yalanlanmasıdır. Emperyalist kapitalizm savaş demektir. İşçi sınıfı ve emekçi halklar bu akıl dışı sistemi tarihin çöplüğüne gönderdiğinde ise, işte o zaman insanlığın savaşı ve sömürsüz bir dünya özlemi gerçeğe dönüşecektir.

Zam yağmuruna karşı direniş saflarına!

2018 yılında krizin faturasını işten çıkarmalar, ücretsiz izinler, düşen ücretler ve daha da yoksullaşarak ödeyen işçi ve emekçiler için 2019 yılı çok daha zor geçecek. Yılın daha ilk günlerinde peş peşe gelen zamlar 2019'un nasıl geçeceği konusunda şimdiden bir fikir vermiş, emekçileri büyük bir endişeye itmiştir. Erdoğan hükümetinin çeşitli hesap oyunları ile enflasyonu düşük göstermesine rağmen ortaya çıkan tablo, emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının 2018'e kıyasla çok daha kötü olacağını göstermiştir.

Servet ve sefalet arasındaki uçurumun gittikçe büyüyeceğinin işareti olan gerçekler, ne yapılsa yapılsın, hangi hilelere başvurulursa vurulsun saklanamamaktadır. Elektrik faturalarında yapılacağı söylenen indirimin gerçekte emekçilere tam aksi yansıyacağı Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) tarafından yapılan açıklamayla da ortaya çıkmıştır. Bir "müjde" olarak sunulan "elektrik indirimi" kararı gerçeği yansıtmamakta, enerji bedelinde bir indirim yapılırken, tersinden elektrik dağıtım bedeline yapılan zamlarla bu indirim büyük oranda geri alınmaktadır. Dağıtım bedeline yapılan zam ise doğrudan şirketlerin kasasına gidecek şekilde ayarlanmıştır. Yine yüzde 10 oranında yapılacağı söylenen doğal gaz indiriminin de gerçek olmadığı ortaya çıkmıştır.

Bir diğer zam ise Hazine ve Maliye Bakanlığı tarafından belirlenen, değerli kağıtların 2019 yılı satış bedelidir. Yani sıra yapılan vergi zammı da bir başka "müjde"dir. Alkollü içkilerden alınan Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) ile 70'lik rakının toplam vergisi 79,86 liraya yükselmiştir. Yabancı sigara üretiminde kullanılan yabancı tütün ithalatında alınan ton başına 150 dolar vergi ise sıfırlanmıştır. Sıfırlanan bu verginin tüketiciye artı bir vergiye dönüşeceği ortadadır. Çünkü sermayeye yapılan vergi kıyakları tüketiciye fatura edilmektedir. Diğer taraftan OTOYOL AŞ'nin işlettiği Osmangazi Köprüsü'nde otomobil geçiş ücretine yüzde 45 zam yapılmış, Gebze-İzmir otoyolunda da geçiş ücretleri ikiye katlanmıştır. Erdoğan AKP'si tarafından, sermayeye ödeme garantisi verilen otoyol ve köprülere de yeni yılda zam yapılmıştır.

Bu kadarı henüz 2019'un ilk zamlarıdır, yani bir başlangıçtır. 2019 boyunca

İşçi ve emekçileri, 2019'da yine aynı tuzaklara düşme riski beklemektedir. Bu tehlikeleri bertaraf edebilmenin yolu ise doğru yerde taraf olabilmek, doğru mevzide saf tutabilmektir. Bu da ancak sınıf bilinciyle mümkündür. Milliyeti, inancı, mezhebi ayrı olsa da işçi sınıfı, tüm siyasi odaklarıyla sermaye sınıfının karşısında mevzilenebilirse doğru bir safta konumlanıp, güçlü ve etkili bir mücadele yükseltebilir.

ca benzeri zamları sıklıkla yaşayacağız. İnanırcılıktan uzak, çevreye zarar verdiği iddiasıyla hayata geçirilen paralı plastik poşet uygulamasının yanı sıra asgari ücretli bir işçinin eline geçen ücretin neredeyse yarısının çeşitli yollarla alınan vergilere gitmesi de kimlerin refahtan kimlerin sefaletten pay alacağını göstermektedir.

Ayrıca asgari ücretli işçilerin 2019 yılı içinde vergi dilimine gireceği için de maaşları düşecektir. Patronların işsizlik sigortası ödemesini yüzde 2'den yüzde 1'e düşürenler, işçileri zorunlu olarak Bireysel Emeklilik Sigortası'na (BES) dahil ederek, hangi sınıfların çıkarını gözettilerini bir kez daha göstermişlerdir. Keza sahte söylemler eşliğinde İZBAN örneğinde olduğu gibi grevler yasaklanmaya devam edilmektedir. Emeklilere ise resmi enflasyon oranından bile düşük zam yapılmıştır.

Sadece bu sınırlı örnekler bile işçi ve emekçileri 2019'da nelerin beklediğini açıkça göstermektedir. Yoksulluk, işsizlik

daha da artacak, bu adaletsizliklere karşı yapılacak işçi eylemleri, grevler yasaklanacaktır. Öyle ki bu hukuksuzluklar için tarihe kaydedilecek ihlaller yapılacaktır. Son olarak Mersin'de yapılamayan bir basın açıklaması için bir araya gelen emekçilerin tutuklanmaları ve ceza almış olmaları bu ihlaller konusunda yeterli bir fikir vermektedir.

Görülmektedir ki Erdoğan iktidarı hem kendisini sıkıntıya sokacak gelişmelere hem de sermayenin çıkarlarına zarar verecek durumlara karşı hazırlıklıdır. Kendi çıkarlarının korunmakta olduğunun bilincinde olan kapitalistler ise Erdoğan AKP'sinden daha fazla güvence ve hizmet istemektedirler. Sürekli "millilik"ten bahsedenlerin tank fabrikasını satacak olması yerli ve yabancı sermayeye hizmette sınır tanımadıklarının bir diğer örneğidir. Ülker grubunun elde ettiği haksız kazancı İngiltere üzerinden güvenceye aldığı, Erdoğan hükümetinin ateşli destekçisi Sabancı grubuna mensup burjuvaların Marmara vatandaşı olduğu basına

yansımıştır. Sermaye sınıfı tüm riskleri gözeterek 2019'a hazırlıklıdır. Devlet onların devleti, düzen onların düzenidir. Tehlike sinyalleri aldıklarında kaçış yolları açıktır.

Hazırlığı eksik olan ise işçi sınıfıdır. Örgütlülükleri zayıf, sendikalı olan sınırlı sayıdakiler ise sendika ağalarının denetimindedir. Sermaye devletinin sıkıştığı dönemlerde kurulan seçim sandıkları emekçileri bölen, sahte kamplaşmaları arthran bir başka tuzaktır. Tıpkı estirilen savaş rüzgârları gibi...

İşçi ve emekçileri, 2019'da yine aynı tuzaklara düşme riski beklemektedir. Bu tehlikeleri bertaraf edebilmenin yolu ise doğru yerde taraf olabilmek, doğru mevzide saf tutabilmektir. Bu da ancak sınıf bilinciyle mümkündür. Milliyeti, inancı, mezhebi ayrı olsa da işçi sınıfı, tüm siyasi odaklarıyla sermaye sınıfının karşısında mevzilenebilirse doğru bir safta konumlanıp, güçlü ve etkili bir mücadele yükseltebilir. Kısaca işçi sınıfı için "sınıfa karşı sınıf" demek dışında başka bir çare yoktur.

Poşete sığmayan tepki

Plastik poşetlerin ücretlendirilmesi birçok yönüyle dikkat çekici gelişmelere neden oldu. Her ne kadar sermaye devletin sözcüleri bunu çevre duyarlılığı yalanı ile açıklasa da hemen herkes bunun gerçek olmadığını farkında. Zira zararlı olduğu söylenen plastik poşetlerin yerine kâğıt ambalajlar üretimini arttıracak bir zihniyet yok iktidarda. Bu siyasal iktidar zaten kâğıt üretimi yapacak yegane fabrikalardan biri olan SEKA'yı 2005 yılında kapatmıştı.

Plastik atık alanındaki tablo Türkiye'nin sözde çevre duyarlılığının çarpıcı bir aynasıdır. Türkiye 2018'de İngiltere'den yaklaşık 80 bin ton plastik çöp almıştır. İngiltere'den en çok plastik çöp alan ülkelerin ilki Malezya, ikincisi de Türkiye'dir. Türkiye plastik atıkları geri dönüştürme konusunda en başarısız ilk 20 ülke arasında yer almakta, kendi plastik çöpünün sadece yüzde 1'ini geri dönüştürmektedir. Yani kendi çöpüyle başa çıkamıyorken, İngiliz emperyalistlerinin çöpünü almaktadır. Keza lastik üretiminde 8,6 milyon ton ile dünyada altıncı, Avrupa'da ise ikinci sırada bulunmaktadır. Tüm bunlar Türkiye'deki sermaye iktidarının plastik çöpler konusunda ne kadar duyarlı olduğu konusunda yeterli bir fikir vermektedir.

Diğer taraftan Çevre Mühendisleri Odası açıklamalarına göre, Türkiye'de faal olan 186 organize sanayi bölgesinden 105'inde atık su arıtma tesisi bile

yok. Sık sık haberlere de konu olduğu üzere fabrikalardan sızan kimyasal atıkların temiz/içme suyu kaynaklarına karışması da cabası. Fabrikalarda işçi sağlığını tehlikeye sokan çalışma koşulları, kullanılan malzemeler ise zaten sermaye sınıfının umurunda değil. Çevreye en çok zararı veren kapitalistlere karşı devletin gerçek manada hiçbir yaptırım ve denetimi yok. Keza gelişmiş birçok ülkenin çevresel felaketler nedeniyle terk ettiği nükleer santrallerin Türkiye'de revaçta olması da işin bir başka tarafı.

Gıda ürünlerini, temizlik ve hijyen malzemelerini plastik ambalajlayanların alışveriş yapanlardan poşet parası alması kadar absürt bir uygulama elbette bir tepkiye neden olacaktı. Bunu AKP sözcüleri de ifade ediyor, poşet kullanımının azaldığını söylüyor. Plastik poşetlerin paralı hale gelmesinden hangi yandaş patronların ve sermaye kuruluşlarının para kazandığı bir tarafa, burada asıl önemli olan milyonlarca insanın aynı anda ortak bir refleks göstermiş olması, paralı hale getirilen plastik poşetlere aynı zaman diliminde, farklı yerlerde tepki gösterip ortak hareket etmesidir. Bunu milyonlarca insanın katıldığı pasif ama kendi içinde anlamlı bir eylem olarak da görmek gerekir. İşçi ve emekçilerden kesintiyle oluşturulan Bireysel Emeklilik Sigortası'na (BES) karşı da böylesine bir tepki gerçekleştirilmiş, uygulama boşa çıkarılmıştı. İstedikim ya-

pamayan Erdoğan hükümeti bir kez daha işçileri zorunlu olarak BES'e dahil etme yoluna gitti.

Sonuç olarak, paralı hale getirilen plastik poşetlere karşı gösterilen refleks, emekçilerin yaşamlarını doğrudan etkileyen koşullar oluştuğunda bir tepki gösterebildiğini bir kez daha ortaya koymuştur. Her şeye zam yağarken, hak gaspları artarken, sömürüye, baskıya ses çıkaramayan kitlelerin paralı poşetlere tepki duymasını kimileri küçümseye de bilir. Ancak burada önemli olan bilinç ve örgütlenme düzeyi epey zayıf, eylemsel deneyimleri az, gericilikle kuşatılarak refleksleri köreltilmiş kitlelerin bir yerden tepki vermeye başlamasıdır.

Siyasal ve toplumsal şartların, sah-te kampaşmalar yoluyla emekçilerin birliğinin daha da parçaladığı, her şeyin yoksulların aleyhinde olduğu bir dönemde on milyonların gösterdiği bu ortak refleks anlamlıdır. Baskı ve zorbalığın egemen olduğu verili koşulları da unutmadan verilen böylesi pasif tepkiler bu uygulamanın gerisindeki sömürü politikasını görebildiklerinin bir göstergesidir. Bu geliştirilmesi, biçim verilmesi gereken bir olanaştır. Böylesi örneklerin AKP iktidarının kitleleri kandırmak için taktığı maskeleri düşürdüğü, emekçilerin verdiği "küçük" tepkilerin ise yarının kitle eylemlerinin önünü açacak potansiyeli barındırdığı unutulmamalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Seçim yağması

Her seçim öncesinde parlamento-daki partilere koca bir servet aktarılıyor. Bu işin kaymağını ise yıllardır AKP yiyor. Yolsuzluk, rüşvet, haraç, usulsüz ihale, adam kayırma gibi kalemlerden el konulan rant yetmiyor olmalı ki, her seçim öncesinde AKP kasalarına yüz milyonlar aktarılıyor. Diğer partilere aktarılan paranın da azımsanmayacak miktarda olduğunu belirtelim.

Sermaye partilerinin seçim kampanyaları işçilerin, emekçilerin sırtından sızdırılmış değerlerle oluşturulan bütçeden karşılanıyor. Amaç ise, emekçileri seçimlerde aldatıp oylarını almaktır. Yani emekçilerden sızdırılan para, onların aldatılması için kullanılıyor. Salt bu olgu bile, "demokrasi" diye yutturulan seçimlerin, gerçekte burjuvazinin emekçileri ahlaksızca aldatmasına dayalı bir seremoniye dönüştürüldüğünü kanıtlamaya yeter.

"Olağan" koşullarda bütçeden alınan "seçim ödenekleri" ile yetinen iktidar partileri dönemi geride kalmış görünüyor. Zira "seçim ödenekleri" AKP-saray rejiminde "seçim rüşveti" kapsamında saçılan paralara oranla artık 'devede kulak' kalıyor. Devlet kurumlarını ele geçirmenin ve iktidar olmanın bütün imkanlarını fütursuzca istismar eden AKP, işi Merkez Bankası'nı (MB) seçim kampanyasının finansörü haline getirme noktasına vardırdı. Hazineyi sarayın emrine veren AKP iktidarı, Merkez Bankası'nın 2018 yılında elde ettiği 35 milyar liralık kârın 25 milyarının Hazine'ye aktarılması için karar yayınladı. Oysa MB'nin yıllık kârı Nisan ayında Hazine'ye aktarılıyordu.

MB'nin kârının Hazine'ye aktarılması için düğmeye basılması, bu paranın AKP-saray rejimi tarafından yağmalanıp seçim rüşveti olarak dağıtılacağına işaret ediyor. Seçimleri olağan koşullarda kazanma şansını yitiren saray rejimi, sandık hezimetini önlemek için zulmün kamçısını pervasızca kullanırken, rüşvet torbasını da ülke sathında dolaştırmaya hazırlanıyor. Bu devasa rüşvet operasyonunun finanse edilmesi için elde kalan son kaynak Hazine'dir. MB'nin kârını Hazine'ye aktararak rüşvete dayalı seçim kampanyasının startı verilecek.

“Etkili ve hızlı iletişim iktidar sahiplerini endişelendiriyor”

Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) Ankara Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı Ömürhan Soysal, günümüzde bilgiye erişimin durumu, internet ve sosyal medyaya yönelik yasaklar vb. konulardaki sorularımızı yanıtladı.

- İnternet ve bilgiye-bilgi kaynaklarına ulaşım gittikçe zorlaşmaya başlıyor. Bu durumun oluşmasındaki başlıca hukuki sebepler nelerdir?

- Ülkemizde 1990'lı yıllarda mobil iletişim, 2000'li yıllarda ise dijital iletişim hızlı bir şekilde gelişmiştir. Günümüzde dijital iletişimin bir formu olan internet, bilgiye erişimin en hızlı ve etkili aracı haline geldi. Web 2.0 ile birlikte bilgi deposu olan internet, bir ansiklopedi olmanın ötesine geçti, insanlar arasındaki iletişim mesafelerini kısalttı.

Uzaktan iletişim ve internetin insan yaşamının temel hakkı ve gereksinimi olması üzerinde yoğun tartışmalar yaşanmaktadır. Türkiye ne yazık ki internet yasakları, Wikipedia ve Twitter engellemeleriyle tanınmakta, dünyada internet yasaklarıyla anılan birkaç ülkeden biri olarak bilinmektedir.

AKP iktidarını Suriye'deki çatışmalara destek vermekle suçlayan İngilizce iki içeriğin yer alması gerekçesi ile 2017 yılından bu yana dünyanın en büyük internet ansiklopedisi Wikipedia'ya erişim yasağı devam ediyor. Ankara 1. Sulh Ceza Hakimliği tarafından verilen bu karar üzerine Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu tarafından “teröre destek veren içerikler” gerekçesi ile Wikipedia'ya Türkiye'den hâlâ erişilememektedir.

Resmi kaynaklardan ve kayıtlardan Türkiye'de erişimi yasaklanan internet sitelerinin sayılarına ulaşmak bir süredir mümkün değil. Çeşitli sivil toplum kuruluşları tarafından yapılan araştırmalar internet erişimi konusunda yasaklamaların artarak devam ettiğini göstermektedir.

Freedom House tarafından 2017 yılında Türkiye'de internet özgürlüğü ile ilgili olarak hazırlanan raporda, Türkiye'de internet özgürlüğünün hızla azaldığı vurgulanmıştır.

Bütün bu engellemelere ve yasaklamalara karşın Türkiye'de internet kullanımı hızla artıyor. TÜİK tarafından yapılan “Hanehalkı Bilişim Teknolojileri Kullanım Araştırması 2017”ye göre Türkiye genelinde internet kullanım oranı yüzde 66,8

olurken, internet kullanım oranları 16-74 yaş grubundaki erkeklerde % 65,7, kadınlarda %58,7 oranında oldu. Yine bu araştırmaya göre hanelerin yüzde 80,7'si evden internete erişim imkânına sahiptir.

İnternetin bu kadar yaygın kullanılıyor olması bilgiye erişimin ne kadar yaygın olduğunu göstermektedir. Bu yaygın erişim insanların tek bir kanaldan bilgi almak yerine “doğru bilgi”ye erişim olanaklarını da yaratmaktadır. Bu durum da iktidar sahiplerini her zaman endişelendirmektedir. Görsel medya üzerindeki iktidar tekeli yüzünden manipülasyona maruz kalan insanların “doğru bilgi”ye erişimi engellenmektedir.

- Kapitalizm, doğası gereği, her şeyi alınıp satılabilir hale getiriyor. İnsanın en doğal hakkı olan bilgi edinme hakkı da bunlar arasında. Sizin, internet ve bilginin metalaşması konusundaki görüşünüz nedir?

- Bu sorunun yanıtını verebilmek için çok boyutlu bir değerlendirme yapmak gerekir. Çünkü kapitalizmin meta haline getirdiği sadece bilgi değil; kullandığımız bilgisayarlardaki yazılımlar, hatta kullandığımız bilgisayarlara kadar varan çok geniş bir üretim sürecinin bütün öğeleri metadır. Bilgi ise tüm bu üretim süreci sonunda elde edilen “soyut meta”dır. Dolayısıyla değerlendirmeyi tüm bu geniş bağlam içerisinde yapmak çok daha ufuk açıcı olacaktır. Fakat bu tartışmayı şimdilik “somut meta” ile sınırlandıralım.

Kapitalizm her zaman daha fazla artı değer elde etmek ister. Bu istek de sürekli olarak üretim süreçlerindeki niteliksel dönüşümleri getirir. 18 ve 19. yüzyıl üretim biçimleriyle daha fazla artı değer

elde edemeyeceğini keşfeden kapitalizm, 20. yüzyılda artık “bilgi”ye yoğunlaştı. Bugün başta ABD olmak üzere birçok emperyalist ülke yazılıma yöneldi. Bu yönelişi “yüksek katma değerli yöntemler” adını verdiği pembe kelimelerle süsledi. Ama dikkatli incelediğinizde aslında 19. yüzyılda İngiltere'deki tekstil atölyelerinden artı değer elde eden kapitalizmden çok da farklı amaçları olmadığını görebilirsiniz. Elbette “tekstil atölyeleri” ile karikatürize ettiğim süreçler bundan 150 yıl önceki üretim araçlarıyla karşılaştırılamayacak kadar “modern”leşmiştir.

Buradaki bir diğer fark ise patronlarına artı değer üreten tekstil atölyelerindeki emekçiler çalışmak “zorunda”dır, oysa bugün insanlar başta sosyal medya olmak üzere internette her gün “gönüllü” olarak artı değer üretmektedirler. Örgütlenmek için, haber vermek için veya sevdikleriyle yaşadıkları bir anı paylaşanlar her paylaşımlarında kapitalizme artı değer sağlamaktadırlar. Attığımız tweetler Twitter'ın, paylaştığımız fotoğraflar Facebook'un, akıllı telefonlarımıza indirdiğimiz ücretsiz uygulamalar bunların sahibi olan şirketlerin borsadaki hisselerini her geçen gün yükseltiyor. Ve tüm bunları hepimiz farkında olmadan “gönüllü” olarak yapıyoruz. Bu da bilgiyi meta haline getiriyor.

- İktidar, emekçiler üzerinde çok yönlü baskı kuruyor ve bu baskının gerisin geri toplum içerisinde gündem olmasını istemediğini görüyoruz. Sizce internet ve sosyal medya üzerindeki baskının bununla bağı nedir?

- Yazılı iletişim araçlarının eskiye göre daha az rağbet görmesi, etkili ve hızlı iletişimin dijital ortamlardan yürütülmesi

iktidar sahiplerini dünyanın her yerinde endişelendiriyor. Tunus'ta işsiz bir bilgisayar mühendisinin kendini yakmasıyla başlayan olaylar önce Mısır'a, sonra Libya'ya sıçradı. Son 5 yıldır da Ortadoğu'yu etkiliyor. Oralardaki tüm eylemler sosyal medya üzerinden örgütlendi. Bugün Fransa'daki Sarı Yelekliler yine sosyal medya üzerinden örgütleniyorlar. İnsanların eskiye nazaran daha hızlı iletişim kurabilmesi örgütlenmenin önündeki bazı bariyerleri kolayca aşmayı getiriyor.

Yoksulluğun artması, savaşlar yüzünden kendi ülkelerini terk etmek zorunda kalanlar... Kısacası kapitalizm dünyanın her yerini tahrip ediyor. Bu da dünyanın birçok yerinde faşizmin yükselmesine yol açıyor. Daha otoriter, daha baskıcı yönetimlerin iktidar olmasıyla beraber doğru haber almak giderek zorlaşıyor. Çünkü iktidarlar medyayı kendi kontrollerinde tutmadan iktidarlarını sürdürmeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Bu yüzden de yurttaşların doğru haber almalarını engelleyecek her türlü tedbiri almaktan geri durmuyorlar.

Şu anda Türkiye'den erişimin yasak olduğu Wikipedia'da “Türkiye'de Medya” başlığındaki içeriği aynen aktarıyorum:

“Türkiye, Sınır Tanımayan Gazeteciler'in Basın Özgürlüğü Endeksinde 2005 yılında yaklaşık 100. sıradan 2013 yılında yaklaşık 150. sıraya düşmüştür. Türkiye, Freedom House örgütünün 2016 raporunda özgürlük durumunda ‘Kısmen Özgür’, basın özgürlüğünde ‘Özgür Değil’, İnternet özgürlüğünde ise ‘Kısmen Özgür’ olarak değerlendirilmiştir. Ülkede 2016'da gerçekleşen darbe girişimi sonrasında ilan edilen olağanüstü hâl koşullarında onlarca medya kuruluşu kapatıldı ve Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu raporuna göre tutuklu gazeteci sayısı Ekim sonunda 121'e yükseldi. Oxford Üniversitesi Reuters Enstitüsü'nün 2018 yılında yayınladığı Dijital Haberler Raporu'na göre Türkiye araştırmaya konu olan 37 ülke arasında dezenformasyon ve yalan haberin en çok görüldüğü ülke olduğu belirtildi. Raporda Türkiye'de medyaya güven duyduğunu belirtenlerin oranı yüzde 38, güven duymadığını söyleyenlerin oranının ise yüzde 40 olduğu ifade edildi.”

CHP'nin işçi düşmanlığı

İzmir'de toplu taşımacılığın önemli bir ayağı olan banliyö hattı İZBAN'da 342 işçinin grevi 1 ayın ardından "erteleme" adı altında yasaklandı. Demiryol-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler TİS sürecinde anlaşamamış, verilen zam oranının bir anlam ifade etmediğini belirterek grev kararlılıklarını sürdürmüşlerdi. Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları (TCDD) ve İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin yarı yarıya pay sahibi oldukları İZBAN'da işçilerin talebi yüzde 34 oranında zam iken, İZBAN AŞ önce yüzde 22, sonra da yüzde 26 oranında zam yapılabileceğini açıklamıştı. Bu teklif karşısında işçiler greve devam kararı almışlardı. 8 Ocak tarihinde İZBAN'ın sayfasında yer alan açıklamada, 30 gün süren grevin Cumhurbaşkanı Kararnamesi (CK) ile 60 gün süreyle ertelendiği duyuruldu.

Grev süresince İzmir halkı ile grevci işçiler karşı karşıya getirilmeye çalışıldı. İZBAN'ın internet sitesinde makinistten teknisyene, gişeciden ofis personeline kadar her çalışan için, yapılan zam ile maaşların 3.000 TL'nin altında olmayacağı paylaşıldı. Medya üzerinden bu grevin ulaşımı felç ettiği, sabır taşırdığı haberleri yapıldı. Özellikle maaşların yüksek olacağı propagandası ile grev İzmir halkının insafına bırakıldı.

Büyükşehir belediyesi İzmir halkının sorunları konusunda gerçekten hassas olsa, grevin sonlanması için işçilerin talebini kabul edebilirdi. Oysa belediye yönetimi grevin karşısında olduğunu defalarca kanıtladı. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu işçilerle konuşmasında birçok yerde asabi bir tutum yansıttı. CHP'li vekillerden biri istenilen zam oranı verilirse eğer iş dünyasının Aziz Kocaoğlu'na düşman olacağını, başka işyerlerinde de bu zam oranının örnek alınacağını, dolayısıyla patronların zorlanacağını açıklayarak, sermaye sınıfının çıkarlarını savundu. DİSK'in eski başkanı, yılların sendika bürokrati, şimdi de CHP İzmir milletvekili olan Kani Beko grev sürecini takip ettiğini belirterek, işçilerin haklarının verilmesi gerektiğinin altını çizse de son açıklamasında grevin amacından saptırıldığını söyledi. Seçim öncesi bu grevin büyükşehir belediyesinin beceriksizliğinin gösterilmesi için kullanıldığını ve bu durumun politik olduğunu açıkladı. Kani Beko işçilerin in-

CHP sermaye partisidir ve mevcut düzenin bir parçasıdır. Burjuva muhalefet görevini bile yerine getirmede aciz kalan bu parti, seçimlerin meşruluğunun tamamen ortadan kalktığı bir dönemde işçi ve emekçilerin öfkesinin kapitalist sömürü düzenine yönelmemesi için elinden geleni yapmaktadır.

sanca yaşam taleplerini AKP-CHP kutuplaşmasında boğuntuya getirme yaklaşımı sergiledi.

CHP her ne kadar "sol" muhalefeti oynayarak emekçileri taraflaştırmaya çabalasa da işçi düşmanı bir sermaye partisi olduğunu sayısız örnekte göstermiştir. CHP'li belediyelerde taşeron çalışma yaygınlaşmış, sendikalaştıkları için binlerce işçi işten atılmış, direnişe geçen işçilere saldırılmış ve bu örneklerle rağmen CHP emek dostluğunu dile getirmeye devam etmiştir. Yakın dönemin bazı örnekleri dahi bu konuda yeterince bir fikir verecektir.

2016 yılında İstanbul Avcılar Belediyesi'nde sendikalaştıkları için 43 temizlik işçisi işten atılmıştı. Direniş devam ediyorken, ücretleri ödenmediği için iş bırakma eylemi yapan 200'e yakın işçi daha SMS yoluyla işten çıkarılmıştı. Avcılar Belediyesi işçi düşmanlığını sık tekrar eden, maaşların ödenmemesi ile gündemde yerini daima koruyan bir belediyedir.

2017 yılında İstanbul Ataşehir Belediyesi, 8 Mart öncesi 3 kadın işçiyi işten atmıştı. OHAL'in ilanı ile belediyelerden işçi atımı ilk olarak Avcılar Belediyesi, ardından da Ataşehir Belediyesi'nde yaşanmıştı.

2018 yılında Aydın Büyükşehir Belediyesi, Sosyal-İş Sendikası'nda örgütlenen 9 işçiyi işten atmış, diğer işçilere de sendikadan istifa etme yönünde baskı yapmıştı.

2018 yılında İstanbul Şişli Belediyesi'nde çalışan beş yıllık bir işçi, kendisi ile yapılan bir röportajda "taşerona kadro" yalanını teşhir etmişti. Sadece kuru maaş alındığını, diğer hakların verilmendiğini, maaşların da parça parça verildiğini aktaran işçi, bir arkadaşlarının 103 liralık elektrik faturasını ödeyememesi nedeniyle elektriği kesilince eşini ailesinin yanına gönderdiğini, bir başka arkadaşlarının da kira ödeyemediği için evden kovulduğunu anlattı. İşçinin iddiasına göre, eylem yapmaları durumunda yıllardır duran maaşlarını belirten

sendika yönetimi, eylemin yerel seçimler nedeniyle CHP'nin zararına olacağını açıklamış.

Sosyal demokrat görünümlü, "taşeron köleliktir" açıklamaları ile emek taraftarı olduğunu göstermeye çalışan CHP sadece bu birkaç örnekten de görüldüğü üzere işçi düşmanı tutumunu her daim sürdürmüştür. CHP sermaye partisidir ve mevcut düzenin bir parçasıdır. Burjuva muhalefet görevini bile yerine getirmede aciz kalan bu parti, seçimlerin meşruluğunun tamamen ortadan kalktığı bir dönemde işçi ve emekçilerin öfkesinin kapitalist sömürü düzenine yönelmemesi için elinden geleni yapmaktadır.

İktidar partisinin icraatları ortadadır. İktidara geldiklerinden bu yana 16 grevi erteleme kararı ile aslında yasaklayan AKP'nin işçinin haklarını savunması beklenemez. Ancak CHP'nin de aynı kulvarda olduğunu görmek zorunda olan işçi ve emekçiler haklarını bir sermaye partisinden beklememeli, kendi örgütlülükleri ile mücadeleyi yükseltmelidirler.

İZBAN grevi, grev yasağı ve sınıfsal bakış üzerine...

İZBAN grevi 1. ayını geride bırakırken, sermayenin demir yumruğu bu kez “Şehir içi hizmeti bozucu niteliği” olduğunu öne sürerek, grevi Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile bir gece yarısı yasakladı.

İZBAN grevi sınıf mücadelesinde bir turnusol kağıdı işlevi gördü ve sınıflar arası mücadelede sınıfın bağımsız politikasının ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi. İnsanın insan tarafından sömürsü üzerine kurulu bu vahşi düzende emeğin korunması mücadelesini hakkı ile verebilmek her şeye iki ayrı sınıf üzerinden bakmayı zorunlu kılıyor. Sınıf mücadelesine sınıflar ayrımı üzerinden bakmayan her anlayış kaybetmeye ve sömürü düzenine hizmet etmeye mahkumdur. İZBAN grevini değerlendirirken de bu sınıfsal ayrım üzerinden bakmak bir mecburiyettir.

Burada Türk-İş ve Demiryol-İş’in, sendikali işçilerin, DİSK’in, bir kısım sol kamuoyunun, İzmir’in işçi ve emekçi kitlelerinin grev karşısındaki politik ve pratik tutumları sermaye karşısında ayrı bir sınıf olduğumuzun ne kadar farkında olduklarının ya da olmadıklarının çok açık bir göstergesi oldu.

Grevin başlangıcından itibaren AKP-CHP kutuplaşması bizzat İBB tarafından bilinçli bir politika olarak işlendi. Kendi basın yayın organlarıyla, Kani Beko gibi emek düşmanı milletvekilleriyle, tutukları sendikal temsilcilerle ve bunun DİSK’e olan yansıması ile grev kırıcılığı anbean yaşamın her alanında kendisini fazlasıyla dışa vurdu. Demiryol-İş’in AKP’nin arka bahçesi olmasından grevin seçim zamanına denk getirilmesine kadar birçok argüman İzmirli emekçilerin algılarının belirleyicisi oldu.

Grev üzerinden ulaşım sorunu yaşayan emekçiler grevcilere o kadar saldırırken, akıllara ulaşım sorununun kaynağının da daha fazla kâr üzerine kurulu kapitalist sistem olduğu gerçeği hiçbir şekilde gelmedi. Bunun yerine;

- * Ucuz, mümkünse ücretsiz ulaşım için (ücretsiz olması mümkündür),
- * Konforlu ve güvenli bir ulaşım için,
- * Zaman açısından emekçiler lehine olan bir ulaşım hakkı için grev ile dayanışmayı büyütecek bir birlikteliğe, dayanışmaya girmek yerine CHP-AKP kutuplaşmasının parçası olundu.

Grev bunca karşı saldırı altındayken

İzmir Büyükşehir Belediyesi ile sermaye ve AKP iktidarının grev boyunca süren ortaklığı grev yasağı ile de tescillendi. “Grevin arkasında AKP var” diyenler, bu yasak ile kimin arkasında kimin olduğunun ne kadar farkına varırlar, bilinmez. Kesin olan şu ki, Demiryol-İş, iktidara ve onun yerli işbirlikçisi İBB’ye karşı tutarlı bir politika izleyebilmiş olsaydı grev yasağı bu kadar sessizlik içerisinde karşılanmazdı.

Demiryol-İş Sendikası ve grevci işçiler de yaratılan karşı algıyı kırarak, grev ile İzmir’in toplumsal ayağını birleştirecek sınıfsal bir tutum almaktan özenle geri durdular.

Bir ay boyunca grev için edilmeyen laf, hakaret, karalama, yalan ve dolan kalmadı. Böyle bir saldırı dalgası ancak güçlü ve etkin politik-pratik bir mücadele hattı ile kırılabilirdi. Ancak bu mücadele anlayışı Demiryol-İş Sendikası şahsında ne Türk-İş’ten ne de İZBAN’da örgütlü ileri öncü işçilerden geldi.

Kendini Alsancak İstasyonu’na hap-seden, dışına çıkamayan, sosyal medya hesapları haricinde bir bilinçlendirme, bilgilendirme faaliyeti olmayan bir grev süreci yaşadı. Otobüslerde, dolmuşlarda, vapurlarda, yani neredeyse her yerde İzmir’in en tartışılır konusu grev iken grevin aktörleri, işçi ve emekçilerin yaşam alanlarına girecek bir politika izleyemediler.

Bu sendikanın bilinçli bir politikası mıdır, bilmiyoruz. Ancak tartışmaların boyutu bu dereceye varmışken, karşı-

her sözü politik-pratik bir tutuma çevirmeyip, sosyal medya haberciliği ile süreci kotarmaya çalışmak bir sendikal mücadele biçimi olamaz. Bu suskunluk doğal olarak emekçilerde onlarca soruyu akla getirmektedir. Ve greve de şaibeli bakıp karalama yoluna gitmektedirler. Bu karalama kampanyası için Aziz Kocaoğlu’nun yeterince kaleşoru, yazarı, çizeri vardır. Ancak sokaklar, emekçilerin yaşam alanları sömürüye karşı direnenlere aittir. Hal böyle iken, grev için “Gelin bizi Alsancak’ta ziyaret edin...” demek ya da sosyal medya üzerinden grev ile birlikte sonuna kadar haklı ve meşru talepleri savunmak ve mücadele etmek kazanmak için yeterli değildir.

Eğer İZBAN işçileri “Biz kazanırsak herkes kazanır!” şiarını tüm emekçilere mal etmeyi kararlılıkla savunabilselerdi ve buna uygun bir politika hayata geçirilseydi, grev kırıcılığı toplumsal algıya bu kadar yerleşmezdi.

Bu söylenenler İZBAN işçisi arkadaşlarımızla aramıza mesafe koyabilir. Ancak “dest”acı söyler” hatırlatmasını

yaparak, grevin sınıfsal anlamına vurgu yapmayı bir sorumluluk sayıyoruz. İZBAN işçisi karşı algıyı kırarak politik-pratik bir mücadele yolunu seçemediği için yasak karşısında da toplumsal bir dayanışma ağını örmesi zordur.

Bir ay boyunca grevin sınıfsal özü tüm emekçi kitlelerle fiili, meşru, pratik, politik bir eylem ile yaşam alanlarında buluşmadığı ve buna uygun bir sendikal öncülük yapılamadığı için, yasak karşısında güçlü bir karşı koyuş örgütlemeye imkanları da kırılmış oldu.

İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin (Aziz Kocaoğlu/CHP) ve TCDD’nin (sermaye iktidarı/AKP) grev boyunca süren ortaklığı grev yasağı ile de tescillenmiş oldu. “Grevin ve sendikanın arkasında AKP var” diyenler, bu yasak ile kimin arkasında kimin olduğunun ne kadar farkına varırlar, bilinmez. Kesin olan şu ki, Demiryol-İş Sendikası siyasal iktidara ve onun yerli işbirlikçisi İBB’ye karşı tutarlı bir politika izleyebilmiş olsaydı grev yasağı bu kadar sessizlik içerisinde karşılanmazdı.

İZMİR’DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Fiili-meşru mücadele dışında yol yok!

2019, Türkiye kapitalizminin yaşadığı krizin daha da ağır sonuçlarını göreceğimiz bir yıl olacak. İşçi ve emekçiler kendilerini bekleyen belirsiz geleceğin endişesini daha fazla hisseder hale gelmekte, fabrikalarda işçi çıkarımı ve ücretsiz izinler yaygınlaşmakta, temel tüketim maddelerine gelen sürekli zamlarla alım gücü her geçen gün düşmektedir.

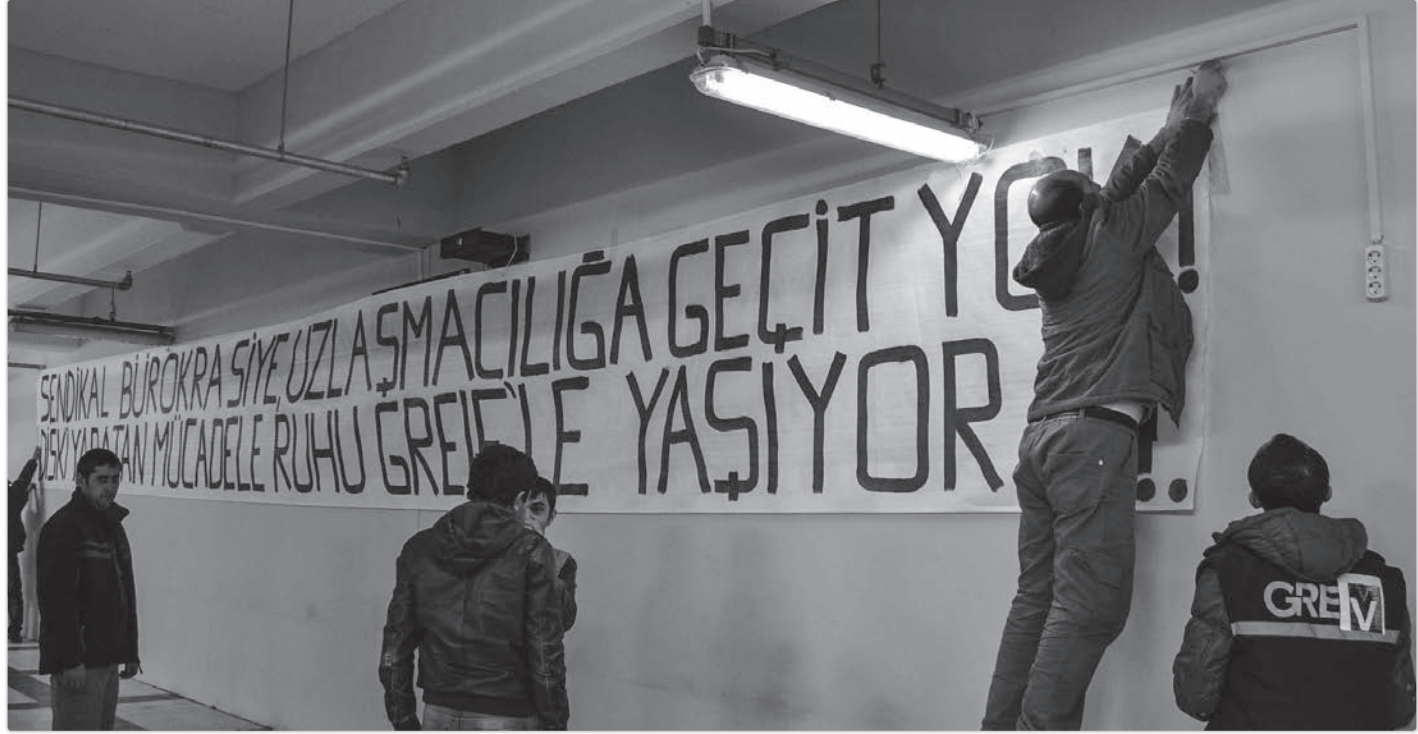
Sermaye sınıfı ve devleti ise krizin fa-turasını işçi ve emekçilere keserek süreci atlatma derdindedir. Patronların borçları yapılandırılmakta, yağmalanmak üzere fonlar sermayenin hizmetine açılmakta, sermayeye vergi muafiyetleri ve çeşitli teşvikler sağlanmaktadır. Ancak tüm bunlar özellikle büyük sermaye gruplarının tedirginliğini gidermeye yetmiyor. Kendilerini güvenceye almak adına Malta adası gibi yerlere kaçıyorlar.

Belli ki gemi iyice su almaktadır. Tek adam rejimiyle ne kadar baskı ve zorbalık yapılsa, muhalif her ses susturulsa da sermaye düzeni açısından süreç iyi yönetilemiyor.

Kuşkusuz sermaye düzenini rahatlatan tek şey işçi ve emekçilerin örgütsüz oluşudur. Sendikal anlamda bir örgütlülüğün bile yoksun bir işçi sınıfı gerçeğinin yanı sıra, olduğu kadarıyla sendikalara da sermaye uzantısı bürokrasi egemendir. Bu sayede kapitalistlerin elleri epeyce rahatlamaktadır.

Varlığını sermaye düzeninin bekasında gören, sermaye ve devlet adına işçileri denetim altında tutan Türk-İş, Hak-İş gibi konfederasyonlardan zaten krize karşı bir mücadele beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir. Ülkedeki en büyük TİS görüşmesi sayılan asgari ücretin belirlenmesi sürecindeki şaşırtmayan tutumlarıyla bunu bir kez daha gösterdiler.

Bir ara Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay, Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantısı sonrası yaptığı açıklamada, "Böyle ne kadar gider? Önümüzdeki günlerde göreceğiz. Ne kadar gider? İşte gördük Fransa'da gitmediğini. Üç gün sonra bizim burada görür müyüz görmez miyiz, bize bağlı" deme gafletinde bulunmuştu. Esasen bu, sermaye düzenini kollamak adına yaptığı bir hatırlatmaydı. Yandaş takımdan gelen tepkiler karşısında Atalay, "Bizim sırtımızda ne sarı, ne de kırmızı yelek olur" diyerek, kendi konumunun altını çizme gereği duymuştu.

Fiili-meşru mücadele yolunu tutarak, kendi bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda harekete geçmiş işçi bölükleri, krizin yıkıcı etkilerine karşı mücadelenin yanı sıra sınıf içinde sendikal bürokrasinin engelleyici etkisinin kırılmasının da önünü açacaktır.

Zaten hemen akabinde Meclis Başkanı Binali Yıldırım ve TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, kendisine destek ziyaretinde bulunarak, "Ülkesini seven, yerli ve milli sendikacı" Atalay'a sahip çıktılar.

Bu örnek ülkedeki sendikal bürokrasinin nasıl bir misyona sahip olduğunu, sermaye ve devlet erkânı için önemini açıkça ortaya koymaktadır.

Ayrıca bu vesileyle sendikal bürokrasinin diğer temsilcilerine de bir nevi ayar verilmiş olmaktadır. Bu ayar 300 bin dolayındaki kamu işçisini etkileyen TİS döneminde devleti zora sokacak çıkışlarda bulunulmaması adına da işlevsel bir mesajdır.

Öte yandan, önümüzdeki dönemde çeşitli işkollarında zamanı gelen TİS süreçleri de bu anlamda kritik bir yerde durmaktadır. Alım gücü giderek düşen işçilerin daha iyi ücret ve çalışma koşulları için bekledikleri TİS süreçleri farklı tepkilere, grevlere gebedir. TİS zamanı gelmeden "ek zam" talebiyle harekete geçme ihtimali bulunan işçi bölüklerini de hesaba katmak gerekmektedir. Bu işçi bölükleri her ne kadar farklı tonlarıyla sendikal bürokrasinin denetiminde olsalar da, yine de birlikte hareket etme

zeminlerine sahiptirler. Sendikal bürokrasinin denetiminden çıkabilen ve bu şekilde ülke gündemine oturacak eylemlerde bulunan Metal Fırtına gibi örnekler de hafızalardadır.

Şimdiye kadar işçi sınıfının mücadele potansiyelinin sendikal bürokrasi eliyle bloke edilmiş olması, bunun hep böyle gideceği anlamına gelmiyor. Ekonomik taleplerle başlayan tepkiler, Türkiye gibi siyasal ve sosyal kriz dinamikleri bol olan bir ülke için, hızla biçim de değiştirebilir. Bu ihtimaller sermaye ve devletin ajandalarına kayıtlı notlardır. Bu nedenle sağ görünümü sendikal bürokrasinin temsilcileri kriz karşıtı konuşmalardan ısrarla kaçınıyorlar. Tepesine çöreklandıkları sendikalarda örgütlü işçileri "yerli-milli" argümanlarla gerici politikalara yedeklemenin derdindeler.

Sol görünümü sendikal bürokrasi ise kriz sürecinde işçi sınıfının haklarını ve çıkarlarını korumak adına ortaya bir mücadele programı koyarak, öncülük yapacak kapasiteden yoksundur. Sol yaftalı sendika bürokratlarının işçi ve emekçi kitleleri bilinçlendirme, örgütlenme ve eyleme geçirme gibi bir dertleri olmadığı şimdiye kadaraki pratiklerinden

görülmektedir. Genel bir propaganda çalışmasıyla, dar-klasik eylemlerle yetinilmektedir. KESK'in yapmış olduğu bölge mitinglerinde gerek kamu emekçileri gerekse diğer işçi sendikalarından katılım açısından yaşanan zayıflık bir başka veridir. Şimdiye kadar işçi sınıfının hak arama mücadelesini fiil-meşru yollarla geliştirmek yerine hukuki süreçlere sığınan, sermayenin kapsamlı saldırılarını meclis muhalefetine havale eden ve sendikal zeminleri dar ekonomik-sosyal politikalara göre belirleyenlerden başka bir pratik beklemek de gerçekçi değildir.

Krizin yıkıcı etkilerine karşı yapılması gereken şey, işçi sınıfını ortak bir mücadele programı etrafında, öncelikle fabrikalarda ve sanayi havzalarında taban örgütlenmeleri temelinde birleştirecek, sınıfa karşı sınıf tutumuyla harekete geçirebilecek zeminler yaratabilmektir. Fiili-meşru mücadele yolunu tutarak, kendi bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda harekete geçmiş işçi bölükleri, krizin yıkıcı etkilerine karşı mücadelenin yanı sıra sınıf içinde sendikal bürokrasinin engelleyici etkisinin kırılmasının da önünü açacaktır.

İşçi ve emekçiler direniyor

İşçi ve emekçiler işten atmalara, ihraç saldırılarına, sendika düşmanlığına karşı direnmeye devam ediyorlar.

Sibaş, Tuvtürk, Cargill, Flormar, Tarış, Aydın Belediyesi'nde sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin direnişi sürerken; Alev Şahin, Türkan Albayrak ve Yüksel direnişçileri de OHAL ile birlikte karşılaştıkları ihraç saldırılarına karşı mücadelelerine devam ediyor.

Flormar'da Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi 240'lı günlerinde devam ediyor.

Her sabah çadırlarını kuran işçiler akşam yeniden toplamak durumunda kalıyorlar. Valilik yasağı nedeniyle ateş yakamayan işçiler dondurucu soğuğa rağmen direnişlerine devam ediyorlar. Direnişe destek ziyaretlerinin yanı sıra Flormar ve Yves Rocher mağazaları önünde dayanışma eylemleriyle direnişçi işçilerle dayanışma sürdürülüyor.

Aydın Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Aydın İmar Sanayi ve Ticaret AŞ'deki işlerinden atıldıkları işlerine geri dönmek için işçilerin başlattığı direniş 6 ayı geride bıraktı.

DİSK Sosyal-İş Sendikası'na üye işçiler direnişlerini sürdürürken hukuki süreci de devam ettiriyorlar. Atılan işçilerden Şeref Şahin, Aydın 1. İş Mahkemesi'nde açtığı işe iade davasını kazandı. Ayrıca Şahin'e 4 aylık tazminat ödenmesine hükmeden mahkeme istinaf yolunu açık

bıraktı.

Bu kararın emsal olması ve diğer 3 işçinin davasında da benzer bir kararın çıkması bekleniyor.

Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için Bursa'da işten atılan **Cargill** işçilerinin direnişi 250'li günleri geride bıraktı. Çadırları fırtına nedeniyle yıkılan işçiler, yeniden onardıkları çadırlarında ziyaretçilerini ağırlamaya devam ediyorlar. Dayanışma ziyaretlerinin sürdüğü direniş çadırının 9 Ocak günü konukları ise Boğaziçi Üniversitesi'nden öğrenciler oldu.

Aydın Söke'de de Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan **Sibaş Gıda** Sanayi ve Ticaret AŞ işçilerinin direnişi de 28 Aralık'tan bu yana devam ediyor.

İşlerini geri isteyen işçilere farklı siyaset ve kişilerden destek ziyaretleri de sürüyor.

Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldukları için **Tuvtürk** tarafından işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. 9 Ocak günü itibarıyla Urfa'daki işçilerin direnişi 52, Eskişehir Reysaş Tuvtürk'teki direniş 50, Muğla Tuvtürk'teki direniş ise 150. gününe girerken, işçiler sendikalı olarak işlerine geri dönmek için mücadelelerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Sarıyer Belediyesi'ndeki işinden "arşiv ve güvenlik soruşturması" gerekçe-

siyle atılan **Türkan Albayrak**'ın direnişi de 4. ayında. 8 Ocak günü 72. kez gözaltına alınan Albayrak, kendisine kesilen para cezalarına karşın 15 günde bir itiraz ettiklerini ve bir itirazının reddedildiğini belirterek Anayasa Mahkemesi'ne başvuracağını belirtti. 8 Ocak'taki gözaltının sonrasında *BirGün* ve *Cumhuriyet* gazetelerine giderek röportaj verdiğini anlattı.

OHAL ve KHK saldırılarına karşı Nuriye Gülmen'in başlattığı **Yüksel Direnişi** ise 800'lü günlere yaklaştı. 9 Ocak'ta bir kez daha "İşimizi geri istiyoruz" şiarıyla gerçekleştirilen öğlen açıklamasında saldırıya geçen polis Nazan Bozkurt, Mahmut Konuk ve Derviş Lermi'yi gözaltına

aldı.

Mimar **Alev Şahin**'in işine geri dönmek için Düzce'de başlattığı direniş ise 9 Ocak'ta 709. gününü geride bıraktı. Ancak direniş alanına biraz geç gideceğini belirten Şahin, kendisine 7 Ocak'ta tebliğ ettikleri soruşturma kapsamında ifade vermeye gittiğini duyurdu.

İzmir'in Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki **Tarış** fabrikasında DİSK Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işlerinden atılan işçilerin direnişi ise ikinci ayında sürüyor. Fabrika önünde oturma eylemlerini sürdüren işçileri 8 Ocak'ta HDP ziyaret etti.

2018 yılında en az 1923 işçi katledildi

ölüm" olduğu hatırlatıldı.

İSİG Meclisi'nin 2018 yılı raporunda yer alan iş cinayetlerine ilişkin veriler şöyle:

"2018 yılında 1573 ücretli (işçi ve memur) ve 350 kendi nam ve hesabına çalışan (çiftçi ve esnaf) yaşamını yitirdi. Yani ölenlerin yüzde 82'sini ücretliler yüzde 18'ini ise kendi nam ve hesabına çalışanlar oluşturdu.

Tarım, orman iş kolunda 457 emekçi (268 çiftçi ve 189 işçi); inşaat, yol iş kolunda 438 işçi; taşımacılık iş kolunda 233 işçi; ticaret, büro, eğitim, sinema iş kolunda 118 emekçi; metal iş kolun-

da 114 işçi; belediye, genel işler iş kolunda 88 işçi; madencilik iş kolunda 66 işçi; enerji iş kolunda 63 işçi; konaklama, eğlence iş kolunda 47 işçi; gıda, şeker iş kolunda 44 işçi; savunma, güvenlik iş kolunda 42 işçi; petrokimya, lastik iş kolunda 36 işçi; sağlık, sosyal hizmetler iş kolunda 29 işçi; tekstil, deri iş kolunda 28 işçi; çimento, toprak, cam iş kolunda 21 işçi; ağaç, kâğıt iş kolunda 17 işçi; gemi, tersane, deniz, liman iş kolunda 16 işçi; iletişim iş kolunda 6 işçi; banka, finans, sigorta iş kolunda 3 işçi; basın, gazetecilik iş kolunda 4 işçi; çalıştığı iş kolu belirlenemeyen 50 işçi yaşamını yitirdi.

Trafik, servis kazası nedeniyle 408 işçi; ezilme, göçük nedeniyle 379 işçi; yüksekte düşme nedeniyle 325 işçi; kalp krizi, beyin kanaması nedeniyle 200 işçi; elektrik çarpması nedeniyle 113 işçi; şiddet nedeniyle 112 işçi; zehirlenme, boğulma nedeniyle 82 işçi; intihar nedeniyle 73 işçi; patlama, yanma nedeniyle 50 işçi; nesne çarpması, düşmesi nedeniyle 40 işçi; kesilme, kopma nedeniyle 24 işçi; diğer nedenlerden dolayı 117 işçi yaşamını yitirdi.

2018 yılında 119 kadın işçi ve 1804 erkek işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. 2018 yılında 110 mülteci/göçmen işçi yaşamını yitirdi.

2018 yılında iş cinayetlerinde ölenlerin 48'i (yüzde 2,49) sendikalı işçi, 1875'i ise (yüzde 97,51) sendikasız."

Güvencesizliği ve kuralsızlığı temel çalışma ve yaşam disiplini haline getiren AKP'nin hükümet koltuğuna oturduğu yıllar boyunca iş cinayetlerinde yaklaşık 22 bin 500 işçi yaşamını yitirdi. 2018 yılında da en az 1923 işçi iş cinayetlerinde katledildi.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, tespit edebildikleri kadarıyla, 2018 yılında en az 1923 işçinin yaşamını yitirdiğini belirtti.

İSİG Meclisi tarafından hazırlanan raporda, meslek hastalığı nedeniyle gerçekleşen 10 iş cinayeti yer alırken bu durumun Türkiye'de meslek hastalıklarının görünmez kılındığının bir kanıtı olduğu vurgulandı. ILO ve WHO verilerine göre 1 "iş kazası sonucu ölüm" karşılığında yaklaşık 6 "meslek hastalığı sonucu

Alman Devrimi'nin 100. yılı!..

“Devrim buradadır,

Kasım 1918'de patlak veren, 1919-1920 yılları boyunca karmaşık bir süreç olarak ilerleyen ve ancak 1923 yılı sonbaharında tümüyle yenilgiye uğratılabilen **Alman Devrimi'nin 100. yılındayız**. Kiel'de denizcilerin ayaklanmasıyla başlayan, hemen ardından tüm Almanya'ya yayılan ve çok geçmeden işçi sınıfı eksenli bir harekete dönüşen Alman Devrimi, deneyimleri ve dersleri bakımında paha biçilmez önemdedir. Denebilir ki bu açıdan Ekim Devrimi'yle kıyaslanabilir de-ğerdendir.

Kızıl Bayrak, Karl Liebknecht'in burada yayınladığımız yazısından başlayarak önümüzdeki haftalar boyunca Alman Devrimi'ne ilişkin çeşitli türden yazılara ve değerlendirmelere genişçe yer verecektir. Bu vesileyle okurlarımızı bu çok öğretici devrimi çok yakından ve her yönüyle incelemeye çağırıyoruz. **Kızıl Bayrak** kendi değerlendirmeleri, kaynak yönlendirmeleri ve iktibas metinlerden oluşacak yayınıyla, bunu olanaklı oldu-ğunca kolaylaştırmaya çalışacaktır.

Orijinal başlığı **“Spartaküs Birliği ne istiyor?”** olan bu metin (Liebknecht'in 23 Aralık 1918'de Berlin'de yaptığı konuşma), Alman Devrimi'nin ilk haftalardaki görünümü, sınırları, sorunları, çelişkileri, geleceğe dönük potansiyelleri ve nihayet **Spartakistler'in** devrimin seyrine ve geleceğine bakışı bakımından amaca fazlasıyla uygun bir başlangıç metnidir. (**“Devrim buradadır, gerçekleşmelidir!”** olarak seçtiğimiz başlık, metinden alınmış bir ifadedir.)

Şu an için bize her şeyden önce gereken şey, siyasetimizin hedeflerine ilişkin açık bir düşünceye sahip olmamızdır. Devrimin ilerleyişini çok açık bir biçimde anlamaya, gelecekteki görevimizin ne olduğunu görmek için bugüne kadar olanları kavramaya ihtiyacımız var.

Şimdiye kadar Alman devrimi savaşa son vermek ve savaşın sonuçlarının üstesinden gelmeyi amaçlayan bir girişimdi yalnızca. İşte bunun içindir ki, yaptığı ilk hareket düşman güçlerle mütareke yapmak ve eski düzenin liderlerini devirmek-

ti. Bütün devrimcilerin şimdiki görevi bu kazanımları güçlendirmek ve genişletmektir.

Bugünkü hükümetin rakip güçlerle görüşme konusu mütarekenin bu güçler tarafından Almanya'yı boğazlamak için kullanıldığını görüyoruz. Ama bu proletaryanın amaçlarına ters düşmektedir, çünkü böyle bir davranış değerli ve kalıcı bir barış idealiyle uyuşamaz.

Dünya proletaryası gibi Alman proletaryasının amacı da, şiddete dayalı geçici bir barış değil, hukuka dayalı kalıcı bir barıştır. Kendi doğasına uygun olarak İtilaf ülkelerinin emperyalist hükümetleriyle geçici bir barış imzalamaya çabalamaktan başka bir şey yapmayan bugünkü hükümetin barışı değildir bu; bugünkü hükümet sermayenin temellerine dokunmayı istememektedir.

Kapitalizm kendini sürdürdükçe, -bütün sosyalistler bunu pek iyi bilirler- savaşlar da kaçınılmaz olacaktır. Dünya savaşının nedenleri nelerdir? Kapitalizmin egemenliği proletaryanın sömürülmesi anlamına gelir, kapitalizmin dünya pazarına gittikçe artan biçimde yayılması demektir. Değişik ulusal grupların kapitalist güçleri burada şiddetle karşı karşıya gelirler ve bu iktisadî çatışma da tartışılmaz biçimde siyasal ve askerî güçlerin karşılaşmasına, savaşa sürükler. Halklar arasına kalıcı bir barış getirmesi gereken Milletler Cemiyeti düşüncesiyle bizi yatıştırmak istiyorlar şimdi de. Sosyalistler olarak, böyle bir kuruluşun değişik ülkelerin yönetici sınıfları arasındaki bir ittifaktan, kapitalist kimliğini gizlemeyen, proletaryaya karşı yöneltilmiş olan ve kalıcı bir barışı sağlayacağı yolunda güvence veremeyen bir ittifaktan başka bir şey olmadığını çok iyi biliyoruz.

Kapitalist düzenin temelindeki rekabet biz sosyalistler için kardeş katliamı demektir; bizler tersine, insanların uluslararası topluluğunu istiyoruz. Yalnız proletarya kalıcı ve değerli bir barışa istek duyar; İtilaf emperyalizmi bu barışı hiçbir zaman veremeyecektir Alman proletaryasına; Alman proletaryası bu barışı Fransa'daki, İtalya'daki ve Amerika'daki kardeşlerinden edinecektir. Dünya sava-

şına kalıcı ve değerli bir barışla son vermek, ancak uluslararası proletaryanın eylemiyle mümkündür. Temel sosyalist öğretimizin bize öğrettiği şey budur işte.

Şimdi, bu müthiş katliamdan sonra, tek bir dökümle elde edilen bir eser yaratmak söz konusudur gerçekte. Bütün insanlık dünya savaşının ateşten potası içine atılmıştır. Döve döve yeni bir dünya yaratmak için proletarya çekici almıştır eline.

Proletarya yalnızca savaştan ve savaşın yıkımlarından değil, ama savaşın gerçek nedeni olan, kapitalist düzenin kendisinden de acı çekmektedir. Kapitalist düzeni kaldırmak, proletaryanın biricik kurtuluş yoludur, kendisine karanlık kaderinden kaçma imkânını veren biricik yoldur.

Bu amaca nasıl ulaşılabilir? Bu soruya cevap vermek için, yalnızca proletaryanın, kendi eylemi sayesinde, kölelikten kurtulabileceğini açıkça anlamak gerekir. Bize şöyle deniliyor: Millet Meclisi özgürlüğe götüren yoldur, ne var ki Millet Meclisi sosyalizmin her zaman zorunlu kıldığı demokrasi değildir, biçimsel bir siyasal demokrasidir yalnızca. Oy pusulası kapitalist düzeni kaldırmaya ve devirmeye imkân veren kaldıraç değildir kesinlikle. Çok sayıda ülkenin, örneğin Fransa'nın, Amerika'nın, İsviçre'nin, uzun zamandan beri bu biçimsel demokrasiye sahip olduğunu biliyoruz. Ama bu demokrasilerde de, sermaye hüküm sürmektedir.

Millet Meclisi seçimlerinde sermayenin etkisinin, iktisadî üstünlüğünün kendini en yüksek derecede duyurması olağandır. Sermayenin üstünlüğünün etkisi ve baskısı altında, nüfusun büyük kitleleri kendi gerçek çıkarlarıyla çelişki içine girecekler ve oylarını kendi rakiplerine vereceklerdir. Bu neden dolayıysa bile, Millet Meclisi hiçbir zaman sosyalist iradenin bir zaferi olmayacaktır. Biçimsel parlamenter demokrasinin sosyalizmin gerçekleşmesine özgü koşulları yarattığına inanmak yanlıştır. Tam tersine gerçek bir demokrasinin varoluşunun temel koşulu gerçekleşmiş olan sosyalizmdir. Devrimci Alman proletaryası Eski Reichstag'ın Millet Meclisi gibi yeni

bir biçimde yeniden doğuşundan hiçbir şey umut edemez, çünkü bu da Köni-gsplatz'daki eski “gevezelikler mağazası”yla aynı özelliğe sahip olacaktır.

Savaştan önce ve savaş sırasında da, orada Alman halkının kaderini gene aynı derecede kaçınılmazcasına belirlemeye çalışan bütün o eski efendileri yeniden bulacağız hiç kuşkusuz. Ve bu Millet Meclisi'nde burjuva partilerin çoğunluğa sahip olacakları da gene aynı derecede muhtemeldir. Ama durum böyle olmasa bile, eğer Millet Meclisi, sosyalist bir çoğunluğa sahip olarak, Alman ekonomisinin toplumsallaştırılması kararını alsa bile, böyle bir parlamenter karar basit bir kâğıt paçavrası olarak kalacak ve kapitalistlerin amansızca tepkisiyle karşılaşacaktır. Sosyalizm, parlamentoda ve parlamentonun yöntemleriyle gerçekleştirilemez; burada belirleyici olan etken, proletaryanın devrimci mücadelesidir; proletarya, yalnızca bu mücadele sayesinde, kendi isteklerine uygun bir toplumu kurabilir duruma geçecektir.

Kapitalist toplum az çok üstü örtülü şiddetin egemenliğinden başka bir şey değildir. Şimdi de, proletaryanın gerçekleştirdiği ve yasa dışı bir eylem, bir tür tarihsel yanlış anlama olarak kabul edilen devrimi aşağılamaya ve yok etmeye, önceki “düzen”in yasallığına geri dönmeye yöneliyor. Ama eğer savaş sırasında proletarya en ağır fedakârlıklara katlandıysa bu boşuna olmamıştır: Bizler, devrimin öncüleri, bir kenara itilmemize izin veremeyeceğiz. Sosyalizmin hükümdarlığını kuruncaya kadar görevimizin başında kalacağız.

9 Kasım günü proletaryanın ele geçirdiği siyasal iktidar daha şimdiden kısmen elinden koparılıp alındı, ve her şeyden önce de, yönetimin en yüksek mevkilerine kendisinin güvenini kazanmış kişileri getirme iktidarı elinden alındı. Egemenliğine karşı ayaklandığımız militarizm de hâlâ hayattadır. Proletaryayı sahip olduğu mevzilerden kovmaya sürükleyen nedenlerin neler olduklarını pek iyi biliyoruz. Devrimin başlangıcında, asker konseylerinin durumu her zaman açıkça anlamadıklarını biliyoruz. Bu konseylerin

gerçekleşmelidir!”

Karl Liebknecht

saflarına çok sayıda kurnaz, hesapçı, ucuz devrimci, eski düzenin yıkılmasından sonra, kendi hayatlarını kurtarmak için yeni düzenle birleşen kallesler sızmıştı. Pek çok durumda, asker konseyleri böylece kişileri önemli mevkilere getirdi, böylece tilkiyi kümese muhafız koymuş oldu. Öte yandan, bugünkü hükümet eski genel kurmayı yeniden kurdu ve böylelikle de iktidarı subayların eline verdi.

Eğer şimdi Almanya'nın her yanında karışıklık hüküm sürüyorsa, bunun suçu, egemen sınıfların iktidarını kaldırmaya çalışan devrime değil, ama bu egemen sınıfların kendilerine ve onların tutuş-turdıkları savaş ateşine yüklenmelidir. “Düzen ve huzur hüküm sürmelidir” diye bağırıyor bize burjuvazi, ve düzen ile huzurun yeniden sağlanması için, proletaryanın uzlaşması gerektiğini! İktidarını, devrim maskesi altında, şimdi karşı-devrimi hazırlayanların ellerine vermesi gerektiğini düşünüyor. Kuşku yok ki, devrimci bir hareket cilâlanmış bir yer döşemesi üstünde süremez, yeni bir toplum için, kalıcı bir barış için verilen mücadelede kıymıklar ve yongalar da vardır.

Seferberliğe son verilmesi amacıyla ordu yüksek komutanlığını generallere geri vererek hükümet seferberliğe son verilmesini daha da güçleştirdi. Askerlerin özgür disiplinine bırakılmış olsaydı, kesinlikle çok daha düzenli biçimde gerçekleştirilmiş olurdu. Buna karşılık, halkın hükümetinin yetkisiyle silahlanmış olan generaller bütün yolları kullanarak askerler arasında hükümete karşı nefret uyandırmaya çalıştılar. Kendi yetkilerini kullanarak, asker konseylerini kaldırdılar, daha devrimin ilk günlerinden başlayarak kızıl bayrağı yasakladılar ve bu bayrağı kamuya açık yapılarıdan kaldırdılar. Bütün bunlar, burjuvazinin “düzen”ini sürdürmek için, gerektiğinde kan içinde de, devrimi boğan hükümetin hesabına yazılmalıdır.

Ve bir de terörü, iç savaş, kan dökülmesini bizim istediğimiz ileri sürülüyor, rakiplerimizin düzeni yeniden kurulsun diye devrimci görevlerimizden vazgeçmemiz öğütleniyor! Kan dökülmesini isteyenler bizler değiliz. Ama şu kesin ki,

buna imkân bulduğunda, gericilik devrimi kan içinde boğmak için bir an bile duraksamayacaktır. Henüz kısa bir süre önce yüklendiği alçaklık ve zalimlik suçunu hatırlayalım. Ukrayna'da bir cellat gibi çalıştı; Finlandiya'da binlerce işçiyi öldürdü. Alman emperyalizminin ellerindeki kan damlaları işte bunlardır; bugün ise Alman emperyalizminin sözcüleri yalan söyleyen basın organlarında, biz sosyalistleri, terör ve iç savaş istemekle suçluyorlar.

Hayır! Toplumun ve ekonominin dönüşümünün, düzen içinde gerçekleşmesini istiyoruz yalnızca. Ve eğer karışıklık ve iç savaş olursa, bunun suçu yalnızca egemenliklerini ve çıkarlarını her zaman silâh yoluyla güçlendiren ve genişletenlere ve bugün de proletaryayı boyunduruk altına almak isteyenlere yüklenecektir.

O halde proletaryayı şiddete ve kan dökülmesine değil, ama dünyanın yeniden kurulmasını eline geçirmesi için canlı devrimci eyleme çağırıyoruz. Proleter ve asker kitlelerini, işçi ve asker konseylerinin oluşturulması için ateşli biçimde çalışmaya çağırıyoruz. Devrimin ezilen sınıfların çıkarına uygun olarak sürüp gelişmesini ancak bu şekilde sağlama alabiliriz. Devrimci proletarya, burjuva öğeleri bütün siyasal ve toplumsal mevzilerden uzaklaştırmak için bir an bile duraksamamalıdır; bütün iktidarı kendi ellerine almalıdır. Kuşkusuz, iktisadî hayatın toplumsallaşmasını başarmak için, burjuva aydınların, uzmanların, mühendislerin işbirliğine ihtiyacımız olacak, ama bunlar proletaryanın denetimi altında çalışacaklar.

Devrimin bütün bu acil görevlerinden hiçbirine bugünkü hükümet daha henüz girişmedi. Buna karşılık, devrimi durdurmak için her şeyi yaptı. Ve şimdi de, kendisinin de işe katılmasıyla kırlarda, yani proletaryanın, özellikle de kır proleter yasının her zaman için en amansız ve en gerici rakibi olan nüfusun bu kitlesi içinde köylü konseylerinin oluşturulduğunu öğreniyoruz. Devrimciler bütün bu dolaplara canlı biçimde karşı çıkmalıdır. İktidatlarını kullanmalı ve kararlılıkla sosyalizm yoluna sapmamalıdır.

Bu yöndeki ilk adım, bütün silâh sanayisini ve silâh depolarını proletaryanın denetimine vermek olacaktır. Daha sonra, büyük sınaî ve tarımsal işletmeler topluluğa devredilecektir. Almanya'da bu ekonomi dalında görülen merkezileşme derecesi göz önüne alındığında, üretimin bu sosyalist dönüşümü oldukça hızlı biçimde gerçekleştirilebilecektir. Bunun dışında, orta sınıfın da ve her şeyden önce de bu sınıfın da, ilgili olduğu çok gelişmiş bir kooperatif sistemine sahibiz. Bu da, sosyalizmin etkili biçimde gerçekleşmesi için elverişli bir etkidir.

Bu toplumsallaşmanın uzun süreli bir süreç olduğunu çok iyi biliyoruz; bu görevde, özellikle de halkımızın bugün içinde bulunduğu tehlikeli durumda, karşılaştığımız güçlükleri hiçbir şekilde kendimizden gizlemiyoruz. Bir devrim için ve sosyalizmin gerçekleşmesi için elverişli anı insanların kendi isteklerine göre seçebileceklerine ciddî olarak kim inanabilir? Tarihin ilerleyişi bu değil gerçekten! Şunu söylemek değil söz konusu olan: Sosyalist devrim, bugün ve yarın için uygun değildir bize, ama daha ertesi gün, buna daha iyi hazırlanmış olduğumuzda, yeniden ekmeğe ve hammaddelere sahip olduğumuzda, kapitalist üretim tarzımız yeniden tam yol ilerlemeye başladığında, işte o zaman sosyalizmin gerçekleşmesini tartışmaya hazır olacağız. Hayır, tarihsel devrimin doğasına ilişkin kesinlikle yanlış ve gülünç bir anlayıştır bu.

Ne bir devrim için uygun olan anı seçebilir ne de bu devrimi bize uygun gelen bir tarihe erteleyebiliriz. Çünkü devrimler temelde, patlak verip ilerlemeleri ayrı ayrı bireylere bağlı olmayan ve bu bireyleri aşip, müthiş kasırgalar gibi boşalan büyük ilksel bunalımlardan başka bir şey değildirler! Daha o zaman Marx bize, toplumsal devrimin kapitalizmin bir bunalımı sırasında ortaya çıkacağını öğretti. İşte, bu savaş bir bunalımdır tam da ve işte bunun içindir ki, sosyalizmin saati çalmıştır.

Devrimin arifesinde, Cuma'yı Cumartesi'ye bağlayan o ünlü gece sırasında (8 Kasım 1918'a bağlayan gece), sosyal

demokrat partilerin önderleri, devrimin yaklaşmakta olduğundan kuşku duymuyorlardı. Asker ve işçi kitlelerinin içindeki devrimci kaynaşmanın bu denli ilerlemiş olduğuna inanmak istemiyorlardı... Ama büyük savaşın başlamış olduğunu öğrendiklerinde, hepsi koşuştular: Yoksa, hareketin kendilerini aşması tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardı.

Belirleyici an geldi. Bunu zamansız bulup, tam da şimdi ortaya çıkmış olmasından yakınanlar budala ve aptaldırlar. Her şey bizim kararlılığımıza, devrimci irademize bağlıdır. Bu kadar uzun zaman boyunca, hazırlandığımız büyük görev, şimdi bizi kendisini yerine getirmeye zorluyor. Devrim buradadır, gerçekleşmelidir! Kendi kendimize kim diye değil, ama yalnızca nasıl diye sormalıyız. Sorun ortaya konulmuştur ve içinde bulunduğumuz durum güç olduğu için de, bundan devrimi yapma anının daha henüz gelmediği sonucunu çıkarmamalıyız.

Şimdiki anın güçlüklerini hiçbir şekilde bilmezlikten gelmediğimizi tekrarlarım. Her şeyden önce, Alman halkının daha hâlâ hiçbir deneye, hiçbir devrimci geleneğe sahip olmadığını bilincindeyiz. Ne var ki öte yandan da toplumsallaşma görevi her türlü koşul tarafından, Alman proletaryası için başlıca anlamda kolaylaştırılmıştır. Programımıza karşı olanlar, işsizlikle, hammadde ve besin maddeleri kıtlığıyla mücadele ettiğimiz bugünkü kadar tehdit edici bir durumda, ekonominin toplumsallaştırılmasına girişmenin imkânsız olduğunu söyleyerek bize karşı çıkıyorlar. Ama kapitalist sınıf hükümeti, tam da savaş sırasında, dolayısıyla en azından aynı ölçüde tehlikeli bir durumda, üretimi ve tüketimi baştan aşağı dönüştüren son derece cesur iktisadî tedbirler almadı mı? Ve bütün bu tedbirler, militaristlerin ve egemen sınıfların çıkarına, kendi varlıklarını sürdürmelerini mümkün kılmak için, savaş amaçlarına hizmet etmek için alınmışlardı.

Savaş ekonomisinin tedbirleri Alman halkının kendi kendine uyguladığı disiplin sayesinde alınabildiler ancak: O dönemde, uygulanan bu özdisiplin soykırımın hizmetindeydi ve halkın çıkarlarına ters

düşüyordu. Halkın çıkarlarına hizmet etmesi gereken bugün, eskiden hiçbir zaman olmadığı kadar derin dönüşümleri gerçekleştirebilecektir. Sosyalizmin hizmetinde olarak, toplumsallaşmayı yaratacaktır. Bu iktisadî tedbirleri savaş sosyalizmi olarak niteleyenler sosyal yurtseverlerdi ve askerî diktatörlüğün gayretkeş hizmetkârı Scheidemann da bu tedbirleri coşku içinde yasakladı. Öyleyse, bu savaş sosyalizmini ne olursa olsun, sosyalizm alameti altında gerçek toplumsallaşmanın gerçekleşmesi için yolu hazırlayacak olan, iktisadî hayatımızdaki bir dönüşüm olarak kabul etmeliyiz.

Bu toplumsallaşma kaçınılmazdır: Günümüzde bu kadar yakınılan düzensizliği aşmamız gerektiği için gerçekleşmelidir tam da. Ama bu düzensizlik dünkü yöneticiler, kapitalizmin iktisadî ve siyasal güçleri dümen başında oldukları sürece aşılamaz: Bu karışıklığı onlar yaratırlar.

Müdahale etmek ve cesur ve hızlı bir biçimde hareket etmek hükümetin ödevi olurdu. Ama toplumsallaştırmayı bir adım bile ileri götürmedi. Erzak sorununu çözümlemek için ne yaptı? Halka şöyle diyor: “Çok uslu olman ve düzgün biçimde hareket etmen gerekiyor, işte o zaman Wilson sana besin maddesi gönderecek.” Bütün burjuvazi, bize, günbegün bunu söylüyor; bundan daha henüz birkaç ay önce, Birleşik Devletler başkanına çamur atmak için yeterince hakaret edici söz bulamayanlar, şimdi onun için coşkuyla kapılıyor ve kendisinden besin maddesi elde etmek için, hayranlıkla ayaklarına kapanıyorlar. Evet, kuşkusuz, Wilson ve dostları bizlere yardım edecekler belki, ama İtilaf kapitalizminin çıkarlarına denk düştüğü ölçüde yardım edecekler yalnızca. Şimdi, proleter devrimin bütün gizli ya da açık düşmanları Wilson’ı Alman halkının bir dostu gibi övmek için acele ediyorlar; oysa, Foch’un zorla kabul ettirdiği zalimce mütareke koşullarını onaylayan ve halkın yoksulluğunu sonsuza varıncaya kadar arttıran da işte bu hümanistlik yalanına, bizler, devrimci sosyalistler, bir an için bile inanmıyoruz. Burjuvazi ile sosyal yurtseverlerin şimdi yaymakta oldukları bu yalan, gerçekte, neye hizmet ediyor? Proletaryayı, devrim yoluyla kazandığı iktidarı terk etmeye ikna etmeye.

Tuzağa düşmeyeceğiz, sosyalist siyasetimizi Alman proletaryasının granit temelinde, uluslararası sosyalizmin granit temelinde dayandırıyoruz. Toplumsal devrimi başlatmış olan bizlerin, İtilaf sermayesinin iyilikseverliğine çağrıda bulunmamız, proletaryanın ne saygınlığına, ne de devrimci görevine uygun düşer: Fransalı, İngiliz ve Amerikalı proleterlerin savaşçılığına ve devrimci dayanıklılığına güveniyoruz. Her türlü sosyalist ruhtan

yoksun olan, ödleler ile inançsızlar savaştan galip ayrılan ülkelerde sosyalist bir devrimin patlak vermesini bekledikimiz için deli olduğumuzu söylüyorlar. Gerçekte durum ne? Elbette, şu anda, sanki söylenen bir slogan peşinden, İtilaf ülkelerinde devrimin patlak vereceğini beklemek budalalık olacaktır. Umudumuz ve amacımız olan dünya devrimi, art arda, birkaç gün ya da birkaç hafta içinde, patlak vermek için, son derece engin bir tarihsel süreçtir. Rus sosyalistleri Alman devrimini Rus devriminin zorunlu sonucu olarak öngördüler. Ama bu devrimin patlak vermesinden bir yıl sonra bile, bizde her şey sakindi, tâ ki en sonunda saat çalınca kadar.

İtilaf ülkeleri halkları arasında belirli bir zafer sarhoşluğunun şu anda hüküm sürmesi anlaşılır bir şeydir. Alman militarizminin ezilmesinin, Fransa’nın ve Belçika’nın kurtuluşunun neden olduğu sevinç o kadar büyük ki, şu an için, bizim eski düşmanlarımızın işçi sınıfından devrimci bir yankı beklememeliyiz. Bunun dışında, İtilaf ülkelerinde hâlâ geçerli olan sansür, devrimci proletaryayla karşılaşmaya çağrıda bulunacak olan herkesi kabaca susmaya zorlayacaktır. Aynı şekilde, sosyal yurtseverlerin canice ihanet siyasetlerinin sonucunun savaş sırasında proletaryanın uluslararası bağlarını koparmak olduğunu da unutmamak gerekir.

Gerçekten, Fransız, İngiliz, İtalyan ve Amerikalı sosyalistlerden hangi devrimi beklemekteyiz? Bu devrimin amacı ve kimliği ne olmalıdır? 9 Kasım devrimi, ilk aşamasında, demokratik bir cumhuriyetin kurulmasını kendine görev edindi, burjuva bir programa sahipti; gelişmesinin bugünkü aşaması içinde, gerçekte de bundan daha ileri gitmediğini çok iyi biliyoruz. Ne var ki İtilaf ülkeleri proletaryasından hiçbir şekilde böyle bir devrim beklemiyoruz, çünkü Fransa, İngiltere, Amerika ve İtalya 9 Kasım’da bizim uğrunda çarpıştığımız bu demokratik özgürlüklerden uzun zamandan beri, on yıllardan ve hattâ yüz yıllardan beri yararlanıyorlar. Bu ülkeler cumhuriyetçi bir anayasaya sahiptirler, bu kadar övülen Millet Meclisi işte bize tam da böyle bir anayasa vermelidir, çünkü İngiltere’de, İtalya’da krallık artık basit bir şey değildir. O halde İtilaf ülkelerinin proletaryasından toplumsal devrimden başka hiçbir devrimi bekleyemeyiz; ama, eğer bu bekleyişimiz doğrulanmışsa bile, öteki ülkelerin proletaryasından, kendi kendimize yapmadığımız sürece, toplumsal devrimi yapmasını isteyebilir miyiz? Bu yönde ilk adımı biz atmamız. Alman proletaryası iyi örneği ne kadar hızlı ve cesur biçimde gösterirse, devrim

mimiz de sosyalizme doğru o kadar hızlı ve cesurca ilerleyecek ve İtilaf ülkelerinin proletaryası da o kadar hızlı biçimde izleyecektir bizi.

Ama bu büyük sosyalizm tasarısının başarıya ulaşması için, proletaryanın siyasal iktidarı elinde tutması zorunludur. Şimdi artık tereddüt edecek hiçbir şey yok, ya biri ya öteki: Ya burjuva kapitalizm kendini sürdürür ve uyguladığı sömürü ve ücret köleliğiyle ve sürekli biçimde hükümünü sürdürdüğü savaş tehlikesiyle birlikte insanlığı mutlu etmeye devam eder; ya da proletarya, kendisini her türlü sınıf egemenliğini kesin olarak ortadan kaldırmaya doğru iten kendi tarihsel görevinin ve sınıf çıkarının bilincine varır.

Şimdi, sosyal yurtseverler ve burjuvalar, halka, devrimin tehlikelerinin korkunç bir tablosunu sunarak, toplumsal koşulların dönüşümüne eşlik edecek altüst olmaları, yıkımı ve yoksulluğu en karanlık renklerle betimleyerek, halkı kendi tarihsel görevinden vazgeçirmeye çalışıyorlar. Ne var ki, sunulan bu karanlık tablo boşunadır! Bu koşulların kendileri, kapitalizmin kendisinin yıktığı iktisadî hayatı yeniden kurmadaki güçsüzlüğü, halkı tartışma götürmez biçimde toplumsal devrim yoluna doğru iten şey bunlardır işte. Şu son günlerdeki büyük grev hareketlerini göz önüne alırsak, devrim sırasında bile, patronlar ile ücretliler arasındaki çatışmanın hâlâ canlı olduğunu görürüz. Proleter sınıf mücadelesi, burjuvazi eski egemenliğinin yıkıntıları üstünde kendini sürdürdükçe sürecektir ve ancak toplumsal devrim zafere ulaştığında duracaktır.

Spartaküs Birliği’nin istediği budur işte. Şimdi, Spartaküs’ün adamlarına tasarlanabilen tüm yollarla saldırılıyor. Burjuvazinin ve sosyal yurtseverlerin basını, *Vorwärts*’ten *Kreuzzeitung*’a varıncaya kadar, en utanmaz yalanlarla, en rezil çarpıtmalarla ve en aşağılık iftiralarla doludur. Bizi neyle suçlamıyorlar ki? Terör ilân etmekle, korkunç bir iç savaş başlatmayı istemekle, silahlı ayaklanmaya hazırlanmakla; kısacası, dünyada var olan en tehlikeli ve bilinçten yoksun kanlı köpekler olmakla; çürütülmesi kolay yalanlar. Dünya savaşının başlangıcında çevremde, savaşa ve savaş sarhoşluğuna karşı mücadele etmeye kendilerini adanmış, küçük bir avuç cesur devrimciyi topladığımızda, bize her yandan saldırıldı, peşimize düştü ve zindana atıldık. Ve o zamanlar hiç kimsenin söylemeye cesaret edemediği ve çok az kişinin de kabul edebildiği şeyleri, yani Almanya’nın ve askerî ve siyasî yöneticilerinin savaştan sorumlu olduklarını, açıkça ve yüksek sesle söyledikimde, bana aşağılık bir vatan hani olduğum, İtilafın paralı ajanı

olduğum, Almanya’nın mahvını isteyen bir vatansız olduğum suçlaması yapıldı. Sesimizi kesmek ve şovenizm ile militarizmin korosuna katılmak bizim için çok daha uygun olurdu. Ama kendimizi attığımız tehlikeden çekinmeden, gerçeği söylemeyi tercih ettik. Şimdi, bozgundan ve devrimin ilk günlerinden sonra, halkın gözleri açıldı, öyle ki prensleri, pan-germenistleri, emperyalistleri ve sosyal yurtseverleri tarafından felâkete itilmiş olduğunu anlıyor. Ve Alman halkına kendisini gerçek özgürlüğe ve kalıcı bir barışa götürebilecek tek yolu göstermek için sesimizi yeniden yükselttiğimiz şimdi de, zamanında bize ve gerçeğe saldırmış olan kişiler eski yalan ve iftira kampanyalarına başlıyorlar yeniden. Ama istedikleri kadar hırlayabilir ve salyalarını akıtabilirler, havlayan köpekler gibi peşimizden koşabilirler, bizler şaşmadan doğru yolumuzda, devrim ve sosyalizm yolunda ilerlemeye devam edeceğiz ve kendi kendimize de şöyle diyeceğiz: “Çok düşman mı var, şeref de çok öyleyse!” Çünkü Alman proletaryasını zafer ve başarı vaat ederek, “sonuna kadar dayanması”nı isteyerek ve sermaye ile emek arasında utanç verici kutsal birliği imzalararak 1914’te aldatan caniler ve hainler, proletaryanın devrimci mücadelesini boğmaya girişenler ve her grevi yetkililerin ve sendikal aygıtlarının yardımıyla yasa dışı grev diyerek ezen kişiler, şimdi 1918’de, ulusal anlaşmadan söz ediyorlar yeniden ve devletimizin yeniden oluşturulması amacıyla bütün partilerin dayanışmasını ilân ediyorlar.

Millet Meclisi, burjuvazi ile proletaryanın bu yeni birliğine, 1914’ün yalanının bu haince devamına hizmet etmelidir. İşte gerçek görevi bu olmalıdır. Proletaryanın devrimci sınıf mücadelesi işte onun yardımıyla ikinci kez boğulmaya çalışılıyor. Ama gerçekte Millet Meclisi’nin arkasında, Almanya’nın uğradığı bozguna rağmen, ölmemiş olan yaşlı Alman emperyalizminin bulunduğunu anlıyoruz. Hayır, ölmemiştir ve eğer yaşamaya devam ederse, proletarya devriminin meyvelerinden yoksun kalacaktır.

Bu olmamalıdır. Demir hâlâ sıcak, şimdi onu dövmemiz gerekli. Şimdi ya da hiçbir zaman! Ya devrimci bir sıçrayış içinde kendimizi kurtarmayı denedikimiz, geçmişin eski bataklığına yeniden düşeriz; ya da mücadeleyi zafere ulaşıncaya kadar, tüm insanlığın köleliğine lanetinden kurtuluşuna kadar sürdürürüz. Bu büyük eseri -insan uygarlığının önüne konulmuş en önemli ve en soylu görevi- zafere sonuçlandırabilmemiz için, Alman proletaryası diktatörlüğünü kurmalıdır.

(Karl Liebknecht, *Seçme Yazılar / Militarizme Karşı Sınıf Mücadelesi*, Belge Yayınları, Kasım 2009, s. 333-346)

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht kavgamızda yaşıyorlar...

“Barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!”

Alman proletaryasının seçkin önderleri, dünya komünist hareketinin unutulmaz iki lideri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht 100 yıl önce katledildiler. Oysa ideallerini gerçekleştirebilmiş, Kasım Devrimi'ni zafere taşımayı başarabilmiş olsalardı, bugün dünya çok daha yaşanılabilir bir yer olacaktı.

TEK ÇIKIŞ YOLU DEVRİM

Kapitalizm 20. yüzyılın başında emperyalist aşamaya girdi. 1903 yılında Lenin, dünyada sömürgeci güçler tarafından paylaşılmamış toprak parçası kalmadığını saptıyordu. Alman burjuvazisi geç kaldığı için bu paylaşımından pay alamamıştı. Geriden gelen ama hızla gelişen Alman tekelleci burjuvazisi, sömürgelerin yeniden paylaşımı için 1914 yılında birinci dünya savaşını başlattı.

Burjuvazi sömürgeler elde etmek için savaş fitilini yaktı, fakat bu savaşın yarattığı yıkımın, dehşetin, ölümün bedelini işçi sınıfıyla emekçiler ödedi. Dört yılda on milyonları yok eden kapitalist barbarlık öyle bir noktaya ulaştı ki, 1918 yılında Alman proletaryasının tek çıkış yolu devrimdi artık.

Rusya'da Lenin liderliğindeki Bolşevik partisi işçi sınıfı ile askerleri ve köylüleri seferber ederek Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'yle zafere ulaşmıştı. “Buz kırılmış, yol açılmış”tı. Artık sıra Almanya proletaryasındaydı.

“DÜŞMAN İÇERİDE!”

1914 yılında emperyalist savaş kapağı dayandığında, Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD), Rosa Luxemburg'un tanımıyla “kokuşmuş bir ceset”ti.

SPD ülke sathına yayılmış örgütsel ağı, 110 milletvekili, milyonların oy desteği, 90 günlük gazetesi, sendikaları, kooperatifleri ve diğer kurumlarıyla devasa bir aygıt haline gelmişti.

Bu aygıtın şefleri ve onlara yaslanan parlamento grubu emperyalist savaşa destek vererek, hem Alman proletaryasına hem de dünyanın işçi ve emekçilerine ihanet ettiler.

SPD parlamento grubu içinde bu alçaltıcı tutuma karşı çıkan tek kişi “Düşman içeridedir!” şiarını yükselten Karl Liebknecht oldu. Burjuvazi emperyalist savaşa hayır diyen Liebknecht'i zindana atarak öcünü aldı. Ancak bu yürekli

devrimci duruşun 1918'de patlak verecek devrime giden yolu açmasına engel olamadı. Nitekim Kasım 1918 geldiğinde devrim artık kaçınılmazdı.

DEVİRİM ANI GELİP ÇATTIĞINDA

Kasım 1918'de Alman burjuvazisi savaşta utanç verici bir yenilgiye uğramış, Kaiser İmparatorluğu çöküşün eşğine gelmiş, generaller ordusuz komutanlara dönmüşlerdi. İşçi sınıfı isyandaydı ve birçok yerde askerler de isyanı destekliyordu. Devrim anı gelip çatmıştı.

Devrim ateşi yanıyordu ama işçi sınıfının devrimci partisi yazık ki henüz hazır değildi. Rosa, Karl ve yoldaşları partiyi inşa etmek için seferber olmuşlardı. Her şeye rağmen Komünist Partisi ancak devrimin başlamasından iki ay sonra kurulabildi. Kuruluştan kısa süre sonra Rosa ile Karl, işçi sınıfına ve devrime ihanet eden Sosyal Demokratlar tarafından katledildiler. Parti hazır olmadığından, devrimin liderlerini de koruyamamıştı.

Emperyalist savaş destekleyerek işçi sınıfına ihanet eden SPD, o esnada devrim karşısında aciz kalan burjuvazinin imdadına yetişti. Halen işçi sınıfının bir kesiminin desteğini alabilen SPD, tekelleci burjuvazinin safına geçip, devrimin karşısına dikildi. Kokuşmuş SPD cesedi, bu tutumuyla bir yandan işçi sınıfı saflarındaki devrim ateşini söndürmeye çalışıyor bir yandan da devrimde ısrar eden ileri işçilerle devrimcilerin cellatlığını yapıyordu.

DEVİRİMİN ALEVLERİ YILLARCA PARLIYOR!

Rosa ile Karl'ın katledilmesi, devrim

için telafi edilmesi zor bir kayıp oldu, ancak yüz binlerce proleterin devrimde ısrarını engelleyemedi. Liderleri katledildiğinde birkaç bin üyesi olan parti, bir yıl sonra yüz bin, iki yıl sonra iki yüz bin üyesi olan büyük bir devrimci güce ulaştı.

Seçkin liderlerinden mahrum kalan proletarya, buna rağmen 1923 yılının Ekim ayına kadar devrimci isyanlarını sürdürdü. Bu dönemde Baviera'da, Bremen'de Sovyet Cumhuriyetleri kuruldu.

O yıllar boyunca burjuvazinin faşist Freikorps çetelerine karşı savaştan proletarya, karşı-devrimin başını çeken SPD şeflerine karşı da direndi. Bu sayede komünist partisi, Ekim 1923'te iktidarı ele alabileceğine kanaat getirmişti. Çoğunluğu Alman işçi sınıfının öncü kesiminden olan 220 bin üyesi olan parti yazık ki bu son çarpışmayı da kaybetti. Devrim yenilgiye uğrasa da hem Almanya hem dünya proletaryasına eşsiz bir deneyim, birikim ve miras bıraktı.

YENİDEN “TEK SEÇENEK DEVRİM!” ZAMANI

Dünya proletaryası seçkin iki liderini kaybedeli 100 yıl oldu. Dünya bir kez daha kapitalizmin ürettiği krizler, bunalımlar, savaşlar, isyanlar, devrimler döneminde. Zira sistem iktisadi-mali ve siyasi krizlerin yanı sıra, giderek derinleşen bir hegemonya kriziyle de karşı karşıya bulunuyor. Bu ise sınıf savaşımının, emperyalistler arası kapışmaların, ezilen halklarla emperyalistler arası çatışmanın giderek şiddetleneceği anlamına geliyor.

Sistemin ürettiği ancak çözmekten aciz olduğu krizler ve çatışmalar insanlığın barbarlık içinde yok oluşuna vara-

bileceği gibi, öncü devrimci partileriyle birleşmiş işçi sınıfı ve müttefiklerinin savaşıyla nihai kurtuluşun, sosyalizmin yolunu da açabilir.

İşçiler, emekçiler, işsizler, kadınlar, gençler kapitalist barbarlıktan duydukları hoşnutsuzluğu çeşitli eylemlerle ortaya koyuyorlar. Kapitalizmin en gelişmiş ülkelerinden biri olan Fransa'da haftalarca devam eden “Sarı Yelekliler”in eylemlerinde olduğu gibi... Bu direnişler, bu mücadele kararlılığı büyük bir önem taşıyor. Ancak bu kadarı barbarlık içinde çöküşü önleyip sosyalizmi kurmaya yetmez.

Tekelleci burjuvazi bilinçli, örgütlü, deneyimlidir; militarist aygıtlara sahip acımasız bir sınıftır. Bu sınıfı yenip, iktidarıyla birlikte tarihin çöplüğüne atabilmek için işçi sınıfının da örgütlü, bilinçli, isyanları devrimle taçlandırarak öncü partisini yaratması şarttır. Temel sorun proletaryanın bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve nihai kavgaya hazırlanmasıdır.

Rosa ile Karl'ın kararlılıkları, davaya sadakatleri, devrime adanmışlıkları halen sosyalist bir dünya özlemi taşıyan, bu uğurda mücadele edenlerin yoluna ışık tutuyor!

“Vardık, varız, var olacağız!”

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşıyorlar!

Kahrolsun emperyalist kapitalizm ve savaş!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ (TKİP) YURTDIŞI ÖRGÜTÜ

Ocak 2019

Trump ve işbirlikçileri

ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki işbirlikçileri, Suriye'ye karşı savaşı muhabakat içinde yürüttüler. Stratejik hedeflerine ulaşamadılar ama bu ülkenin yarısının yakılıp yıkılmasını sağladılar. Yüzbinlerin katledilmesi ve milyonların yerinden yurdundan edilmesinde belirleyici bir rol oynadılar. Suriye halkları şahsında insanlığa karşı ağır suçlar işlediler.

Başarısızlığa uğrayınca işbirlikçiler arasında çatlaklar oluştu. Katar-AKP rejimi bir cephede birleşirken, Suudi Arabistan'la diğer Körfez şeyhleri başka bir cephe oluşturdu. Siyonist İsrail ise, Suudi cephesine yakın durmakla birlikte, AKP-Katar cephesiyle de işbirliğine devam ediyor. Gericiliğin Ortadoğu'daki bu kaleleri için halen tek kible var: Washington!

İşgalci ABD ordusunun Suriye topraklarında bulunması hepsini memnun ediyordu. Zira böylece kendilerini güvende hissediyorlardı. Ankara'daki işbirlikçilerin sorunu ise, ABD askerlerinin Suriye topraklarında bulunmaları değil, PYD ile işbirliği yapmalarıdır. Bu ayrımı dışta tutulursa, işbirlikçi rejimlerin tümü ABD askerlerinin Suriye topraklarında kalmasını istiyor.

Bölgenin önde gelen işbirlikçilerinin bu temennisine rağmen Trump, askerlerini Suriye'den çekeceğini ilan etti ve çekilme işlemlerinin maksimum 100 gün içinde tamamlanacağını belirtti. Trump'ı bu kararı almaya iten birçok faktör var. Özellikle iç politikadaki sıkışıklık, Ankara'daki işbirlikçilerle yaşadığı bazı gerilimler, Suriye'yi bir gün terk etmek zorunda kalacaklarının farkında olması vb... Tüm bunlar, geline aşamada işgalci Amerikan askerlerinin Suriye'den çekilmesini gerekli kılıyor.

Trump cephesinde durum bu olsa da aldığı karar hem içeride hem işbirlik-

Dünya jandarmasının zayıflaması, işbirlikçilerini tedirgin etse de bölge halkları için bir şanstır. Ancak bu, kendiliğinden somut kazanımlara dönüşmeyecektir. Değişen güç dengelerinin halkların lehine somut sonuçlar yaratabilmesi için halen savaş alanı olan Ortadoğu'da ilerici ve devrimci güçlerle ezilen halkların birleşik mücadele ve direnişi geliştirmeleri şarttır.

çiler nezdinde tepkiyle karşılandı. ABD egemen güçleri arasındaki çatlağı derinleştiren bu karar, siyonist İsrail'le Körfez şeyhlerini diken üstünde bıraktı. Koro halinde "Bizi yalnız bırakma!" diye yakan işbirlikçi rejimler, "İran tehlikesi"nin büyümesinden duydukları endişeyi dile getirerek, efendilerinin Suriye'de kalmasını istediler.

AKP-saray rejiminin tutumu da biçimsel olarak farklı olmakla birlikte, özünde aynıydı. ABD askerlerinin çekilmeye başlaması PYD ile Suriye yönetimi arasında anlaşmanın yolunu açınca, diken üstünde kaldılar. ABD'den Rojava'da kurduğu askeri üsleri talep eden Ankara'daki işbirlikçiler, PYD/YPG güçlerine verilen silahların kendilerine aktarılmasını istediler. Bu emellerine ulaşmalarının zor olduğu anlaşılınca, "Fırat'ın doğusu PYD'nin desteğini alan Suriye ordusunun denetimine gireceğine ABD ordusu çekilmesin" noktasına geldiler.

Bu işbirlikçiler, efendilerine sadık ol-

salar da çıkarları gereği Rusya'ya yaklaşılabileceklerini ima etmeye başladılar. Burada amaç ABD'den uzaklaşmak değil, "Bizi yalnız bırakırsan Rusya'ya yaklaşmak zorunda kalırız" mesajı vermektir.

Washington'daki efendi, uşaklarının yakarışlarını dikkate alarak, onları teskin etmeye başladı. ABD'nin Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton, ABD'nin Suriye ve IŞİD'le Mücadele Küresel Koalisyonu Temsilcisi James Jeffrey ile Genelkurmay Başkanı Joseph Dunford, İsrail ziyaretinin ardından Türkiye'ye geldiler. Yine bu bağlamda ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo 8-15 Ocak tarihleri arasında Ürdün, Mısır, Bahreyn, BAE, Katar, Suudi Arabistan, Umman ve Kuveyt'i kapsayan ziyaret turuna başladı.

"ABD Ortadoğu'yu terk mi ediyor?" sorusunun tartışılmaya başlandığı günlerde gerçekleşen bu yoğun trafik, dünya jandarmasının bölgedeki işbirlikçilerini teskin etmeye çalıştığına işaret ediyor.

İşbirlikçilerine, "Ortadoğu'da havlu atmadım" mesajını vermeye çalışan Trump yönetimi, bu bağlamda işgalci güçlerini Suriye'den çekme işlemini zamana yayma taktiğine başvuracaktır. Ancak içeride yaşadığı sıkışma göz önüne alındığında, Suriye'de kalmasının zor olduğu da anlaşıyor.

ABD emperyalizmi elbette Ortadoğu'yu kolay bir şekilde terk etmeyecek. Halen bölge halklarının başına bela açabilecek imkanlara sahiptir. Azılı işbirlikçilerinin yakarmalarına rağmen, artık bölgede eskisi kadar etkili bir rol oynaması olası görünmüyor. Dünya jandarmasının zayıflaması, işbirlikçilerini tedirgin etse de bölge halkları için bir şanstır. Ancak bu, kendiliğinden somut kazanımlara dönüşmeyecektir. Değişen güç dengelerinin halkların lehine somut sonuçlar yaratabilmesi için halen savaş alanı olan Ortadoğu'da ilerici ve devrimci güçlerle ezilen halkların birleşik mücadele ve direnişi geliştirmeleri şarttır.

"Yüzyılın anlaşması" ertelendi

ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton'ın İsrail ziyaretinde açıklama yapan ABD'nin İsrail Büyükelçisi Friedman, "Yüzyılın anlaşması" diye duyurdukları planın "birkaç ay erteleneceğini" belirtti.

Friedman, ABD Başkanı Donald Trump'ın Şubat ayında açıklayacağı öne

sürülen planın İsrail'de gerçekleşecek seçimler nedeniyle ertelendiğini ifade ederken, Filistin yönetiminin planı reddetmesinin de bunda etkili olduğunu

sözlerine ekledi.

ABD'nin, büyükelçiliğini Kudüs'e taşıması, Birleşmiş Milletler bünyesindeki Filistin'e "yardım kuruluşları"na mali

desteğini kesmesi adımlarının yanı sıra siyonist rejimin Filistin halkını hedef alan saldırılarını tırmandırması Filistin yönetimi tarafından tepkiyle karşılanmıştı.

Söz konusu anlaşmanın ve ABD'nin "arabuluculuğu"nun kabul edilemeyeceği açıklanmıştı.

Fransa'da Sarı Yelekliler'in 8. hafta kararlılığı

Sarı Yelekliler hareketinin 8. hafta eylemlerine ülke genelinde katılım yüz binlerle ifade edilirken onlarca kişi polis teröründen dolayı yaralandı. Kitleler birçok taşra, küçük kent merkezi ve yollarda çeşitli eylem biçimlerini hayata geçirdi. Jandarmanın otobanlardaki çadır noktalarını dağıtmasına karşın birçok bölgede 7 gün 24 saat nöbetler sürdürülüyor. Soğuk havanın tüm olumsuzluklarına rağmen her saat gidildiğinde ateş başında konuşacak sarı yelekli görmek mümkün.

Cumartesi eylemleri de asıl gücünü bu genele yayılan kararlılıktan alıyor. Özellikle benzin zamlarından çıkarak genel talepler ve bu taleplerin somut kabulü için yöntem önerileri hareketi uzun soluklu hale getirdi. Hareketten şu an yansıyan görüntüler ve konuşmalarda en geniş ortaklık Yurttaş İnisiyatifi Referandumu (RIC) talebi. RIC, Sarı Yelekliler hareketinin 42 talebi içinden çıktı. Ve hareketin her eyleminde bireylerin yeleklerinden pankartlarına, röportajlardan sosyal medya paylaşımlarına kadar bu talep etrafında yoğunlaştı. Hatta 9. hafta için artık benzin zammı değil bizzat RIC talebi için eyleme çağrı yapanlar var. Parlamenter sisteme bir tepki ve alternatif demokrasi yöntemi önerisi olan RIC gittikçe daha fazla gündem olurken eylemlere rengini veriyor. Geri kalan talepler ve şiarlar ise daha az ortaklığı temsil ediyor.

ONLARCA YARALIYA RAĞMEN KORKU DEĞİL KARARLILIK ÖNE ÇIKTI

Bu haftanın en önemli diğer bir yanıysa barikatları zorlayan militan duruş-

tu. Kitlesellikte ilk üç haftanın gerisinde olunmasına karşın polis terörüne karşı aktif bir mücadele vardı. Paris'te eylem öğlen saatlerinde Opera etrafında yürüyüşle başladı. Birbirinden bağımsız buluşma noktalarında sayıları yüzlerle ifade edilen kitleler oluştu. Paris Belediyesi önündeki çağrı ile tüm çağrıcılar ve yürüyüş kolları birleşti.

İki saatlik yürüyüşün ardından Orsay Müzesi önüne geldiğinde polis barikatları ile durdurulan kitle barikatı aşmaya çalışınca polisin şiddetli saldırısı başladı. Polis nehir üzerindeki teknesinden bile saldırıya katılarak tüm imkanlarını seferber etti. İlk saldırıdan itibaren çok sayıda ses ve gaz bombası, plastik mermi atan polis eylemcileri hedef aldığı için çok sayıda kişi yaralandı. Özellikle kafasına aldığı darbe nedeniyle çok sayıda eylemci yaralandı. Alandaki gönüllü sağlıkçıların ilk müdahaleyi yaptığı eylemciler ardından ambulanslara alındı. Bazılarına alanda, bazılarına hastanede pansuman

yapıldı.

Kızıl Bayrak muhabiri de polisin saldırısı sırasında atılan bir cisimle kafasından yaralandı. Kızıl Bayrak muhabiri eylemciler sayesinde sağlıkçıların yanına götürüldü, ardından ilk müdahale yapıldı. Eylemcilerin, yoldaşları gelene kadar ambulans başında beklemesi eylemdeki duyarlılık açısından önemli bir veriydi. Muhabir ardından hastaneye giderek yarasına dikiş atıldı. Bunun ötesinde cadde-ler birçok noktada kanlar içinde kalmış eylemciler, etraflarında gönüllü sağlıkçılar ve ambulans sirenleri ile savaş alanına döndü. Fakat buna rağmen kitlelerden yansıyan korku değil kararlılık oldu.

Polis terörünün bu kadar sertleştiği bir alanda kitle geri çekilmeyerek köprü-ler üzerinden nehrin karşısına geçmeye çalıştı. Bazı köprülerdeki polis barikatları aşılsa da polisin yoğun gaz bombası kullanımı nedeniyle kitlenin arkada kalanları köprüyü geçemedi. Birkaç zorlamadan sonra köprülerden geri çekilerek cadde-

lerde çatışmalar sürdürüldü. Paris eylemi hava kararınca kadar aynı kararlılıkla sürdürüldü.

Paris dışında en önemli eylem merkezlerinden biri de Bordeaux'ydu. Binlerce eylemciden oluşan kortejlerle yürüyüşte RIC talebi öne çıktı. Yer yer çatışmalar da yaşanırken barikatlar zorlandı.

ÜLKE GENELİNDE POLİS TERÖRÜNE KARŞIN BARİKATLAR ZORLANDI

Tüm eylem bölgelerinden yansıyan açık polis terörüydü. Akşam saatlerinde birçok videoda polis ve jandarmanın işkencesi açıkça görülmüyordu. Sivil polisler sarı yelek giyerek kitlenin arasına karışıp sonrasında gözaltı yaptılar. Fakat bu genel duruma karşın birçok kentteki eylemlerde polis barikatlarının zorlanması da buna karşı anlamlı bir yanıt olarak görülmüyordu.

SARI YELEKLİLERE YENİ CEZA SALDIRISI

Öte yandan, geçtiğimiz gün Fransa Başbakanı Edouard Philippe, TF1 televizyonunun canlı yayınında yaptığı açıklamada, "izinsiz gösteri yapan ve şiddet olaylarına başvuranların" sert şekilde cezalandırılabilmesi için bir yasa çıkaracaklarını söyledi.

Philippe, emekçilerin taleplerini karşılamaktan bahsetmezken, "gösterilere şiddet olayları çıkarmak için gelenler" demagojisine başvurdu.

Philippe'nin açıklamasına göre Sarı Yelekliler eylemleri nedeniyle 5 bin 600 kişi gözaltına alındı ve binden fazla kişiye hapis cezası verildi.

Doğu Avrupa'da ırkçı-şoven rejimlerin açmazları derinleşiyor

MACARİSTAN'DA "KÖLELİK YASASINA HAYIR!" EYLEMLERİ

Macaristan'da on binlerce emekçi haftalardır parlamento binası önünde Viktor Orban yönetimine karşı gösteriler yapıyor. 5 Ocak'ta da on bini aşkın emekçi bir kez daha sokaklardaydı.

Protestolara yol açan esas neden çalışma yasasındaki yeni düzenleme. Bu yasa, kapitalistlere, işletmelerinde çalışanlardan yılda dört yüz saate kadar fazla mesai talep etme hakkı tanımaktadır. Başta Alman otomobil tekelleri olmak üzere büyük sermaye gruplarının Orban'a teşekkür etmesi, gösterilerin yayılmasında rol oynayan bir diğer önemli etken oldu.

Güya Macaristan halkını korumak için göçmenlere skandal saldırılarda bulunan Orban, sıra yabancı sermayenin çıkarlarını korumaya gelince "milliyetçi" söylemi bir kenara atıyor. Bundan dolayı kapitalistler ırkçı Orban'a teşekkür ederken, sendikalar ise "Kölelik Yasası" diye tanımladıkları bu saldırının geri çekilmesi için gösteriler düzenlemektedir.

Kölelik yasasına karşı başlayan protestolar, son günlerde sınırlarını aşmakta, Orban'ın gerici dikta rejimini de hedef alan siyasi boyutlar kazanmaktadır. Eylemlerde "Orban defol!", "Diktatör!", "Artık yeter!" gibi sloganlar günden güne yayılırken, Macaristan'ın 'tek adama dayalı dikta rejimi' emekçi kitleler nezdinde teşhir olmaktadır.

SİRBİSTAN: BİTMEYEN GÖSTERİLER...

Sırbistan'ın başkenti Belgrad'da emekçiler son haftalarda beşinci kez "Cumartesi eylemleri" için sokaklara çıktı. 5 Ocak'ta yirmi bine yakın işçi ve emekçi Aleksandar Vucic rejimine karşı sokaklardaydı. Başta basın ve düşünce özgürlüğü olmak üzere demokratik hakların kısıtlanmasına, artan baskı ve şiddete, yaygınlaşan yolsuzluğa karşı emekçi kitleler güçlü eylemler gerçekleştiriyor.

2017'de seçimleri manipüle ederek, hile/hırsızlık yaparak yönetime gelen Vucic, tıpkı Orban gibi tek adam rejimi ve kendine bağlı bir yönetim kastı oluşturdu. Her türlü muhalefeti zorbalıkla bastırmayı esas alan bir politika izleyen Vucic'in adamlarını sol parti temsilcisine saldırtması, bardağı taşıran son damla

Gelinen aşamada bu yozlaşmış zorba rejimlerin izledikleri politikanın ters teptiği kesin. Bundan sonra bu pervasız politikalar eskisi gibi sürdürülemez. Kitle eylemleri gittikçe radikal biçimler alarak büyüyecektir. Bu eylemlerin sonunda sol kesimin güçlenerek çıkması büyük bir olasılıktır.

oldu.

"Hırsız Vucic" sloganları Belgrad sokaklarını çınlatırken, "Beş milyon kişi toplansanız da geri adım atmam" diye küstahça açıklama yapan Sırbistan diktatörünün işi zor görünüyör.

Yedi milyon nüfuslu Sırbistan'da "beş milyondan biri de benim!" çağrısıyla "Cumartesi gösterileri" devam edecek. Küstahlıkta sınır tanımayan bu diktatörün kitle eylemlerinin altında kalması ihtimal dahilindedir.

DOĞU AVRUPA: NEO-LİBERAL "DEVLET BAŞKANLARININ SINIRI!"

Polonya'da Jaroslav Kacinski, Macaristan'da Viktor Orban ve Sırbistan'da Aleksandar Vucic "yeni sağcı hareketin" Doğu Avrupa'da yönetimi ele geçiren temsilcileri olarak tanınıyor. Faşizan milliyetçilik, göçmenlere karşı sistematik ırkçılık, özellikle Romanlara karşı aşağılayıcı propaganda ve kışkırtmalar, kaba anti-komünizm vb. bu yönetimlerin 'ortak' ideolojik çizgilerini oluşturuyor.

Bu ırkçı-şoven rejimler, güya 90'lı yıl-

larda uygulanan neo-liberal politikaları eleştirerek kitleleri kandırmaya çalıştılar. Oysa yönetimi ele geçirince bütün ekonomik, politik gücü elinde toplamak, yasaları kendi lehine yeniden yapılandırmak, burjuva hukukunu bile rafa kaldırmak için faşizan bir politika izliyorlar.

Bu ırkçı-burjuva akımlar, sosyal demagojiye dayanarak uzun bir dönem emekçileri aldatmaya muvaffak oldular. Oysa bu rejimler, güya eleştirdikleri neo-liberal politikaları en berbat haliyle uyguladılar. Üstelik bu ekonomik-sosyal saldırıları zorba rejimlerin faşizan baskıları tamamladı. Oysa gelinen aşamada bu rejimlerin maskeleri parçalanmış bulunuyor.

Aralık 2018'de Doğu Avrupa ülkelerinde başlayan ve halen devam eden emekçilerin kitlesel eylemleri bu zorba rejimlerin eskisi gibi at koşturamayacağını gösteriyor. Devam eden gösteriler, özellikle emekçi sınıflar içinde bu rejimlere bağlanan umutların tükendiğini, büyük bir hayal kırıklığının yaşandığını gözler önüne seriyor.

Ekonomik, sosyal ve politik haklara saldırılar o kadar pervasızca uygulandı ki, işi "kölelik yasası" dayatma noktasında vardırıdılar.

Bu arada Macaristan'da Orban, Sırbistan'da Vucic sadece kendileri yemediler. Aynı anda aile fertlerine ve partideki dalkavuklarına ülke zenginliklerini yağmalattılar. Kendilerine yakın, yönetimlerine biat eden bir yeni zengin kast yarattılar. Değil neo-liberal politikaları sonlandırmak, tersine sermayenin birikiminin önündeki bütün engelleri tek tek kaldırılarak, bu ülkeler sömürü cennetine dönüştürüldü. Sosyal haklar birer birer yok edilirken, ücretli çalışanlar arasında etnik çatışmalar, düşmanlıklar sürekli kışkırtıldı.

Fakat gelinen aşamada bu yozlaşmış zorba rejimlerin izledikleri politikanın ters teptiği kesin. Bundan sonra bu pervasız politikalar eskisi gibi sürdürülemez. Kitle eylemleri gittikçe radikal biçimler alarak büyüyecektir. Bu eylemlerin sonunda sol kesimin güçlenerek çıkması büyük bir olasılıktır.

Hindistan'da milyonlarca işçi 2 günlük genel greve gitti

Hindistan'da 10 sendika konfederasyonunun çağrısı ile alınan grev kararı üzerine 8-9 Ocak tarihlerinde ülke genelinde işçiler genel greve gitti.

Hindistan Sendika Kongresi Genel Sekreteri Amarjeet Kaur, 8 Ocak'ta yaptığı açıklamada greve katılan işçi sayısının yaklaşık 200 milyon olduğunu belirtti.

Hükümetin politikalarına, zamlara, asgari ücret ve sosyal güvenlik sorunlarına ilişkin taleplerle başlatılan grev ülkedeki hemen her iş kolunda karşılık bulurken, büyük oranda günlük hayatı etkiledi. Bankacılık, sigorta, kömür ve kömür dışı madenler, petrol, posta, telekom, mühendislik, imalat, çelik, savunma, sağlık, eğitim, su yönetimi ve projeleri, güç, karayolu taşımacılığı ve kamu çalışanları olmak üzere hemen her alanda işler büyük oranda durduruldu.

İktidar grevin etkisini azaltmak için yandaşları aracılığıyla işleri yürütmeye çalışırken, okullar ise iki gün boyunca

tatil edildi. İşçilerin grevinin hemen her kesimden destek aldığını belirten sendikalar, işçilerle birlikte köylüler, tarım işçileri, öğrenciler, gençler ve kadınların da sokaklara çıktığını açıkladı.

Bazı yerlerde polisin eylemlere aldırmasıyla yaşanan çatışmalarda çok sayı-

da kişinin gözaltına alındığı belirtildi. 10 sendika konfederasyonu tarafından örgütlenen greve sadece iktidarın egemen olduğu Bharatiya Mazdoor Sangh (BMS - Hindistan İşçi Sendikası) katılmadığı gibi karşı kampanya yürüttüğü açıklandı.

Grev ikinci gününde de devam etti.

Sudan'da 'ekmek eylemleri' sürüyor

Sudan'da ekmeğe yapılan zamlarla 19 Aralık günü tetiklenen kitle eylemleri, sosyal taleplerin yanı sıra 29 yıldır devlet başkanı olan Ömer el Beşir'in istifası talebiyle sürüyor. 6 Ocak günü 19. gününe giren eylemlere polis saldırdı.

Cumhurbaşkanlığı sarayına taleplerini ve istifa belgesini iletmek için yürümek isteyen kitleye polis gaz ve copla saldırırken, ülkenin çeşitli yerlerinde de eylemler yapıldı. Hartum Üniversitesi'ndeki öğretim görevlilerinin yaptığı eylemde de gözaltılar yaşandı.

Hükümet ise eylemlerde 19 kişinin öldüğünü, 400'den fazla kişinin de yaralandığını açıkladı.

Bangladeş'te tekstil işçilerinden grev ve eylemler

Çin'den sonra dünya hazır giyim piyasasında ikinci sırada yer alan Bangladeş'te binlerce tekstil işçisi asgari ücrete yapılan zam oranının tekstil patronları tarafından ödenmemesine ve zamlardaki eşitsizliğe karşı greve çıktı.

Üç gün boyunca süren eylemlerle taleplerinin karşılanmasını isteyen tekstil işçileri 8 Ocak'ta başkent Dakka'da havaalanına giden yolu trafiğe kapattı. Kent merkezindeki ulaşımı büyük oranda kilitleyen 5 bini aşkın tekstil işçisi polisin saldırısıyla karşılaştı. Polisin plastik mermi ve gaz bombalarıyla gerçekleştirdiği

saldırıda 50 işçi yaralanırken, işçilerin karşılık vermesiyle de 12 polisin yaralandığı belirtildi.

Ayrıca Bangladeş polisi 6 Ocak'tan başlayarak üç gün süren eylemler boyunca 3 toplu taşıma otobüsünün de ateşe verildiğini söyledi. 12 fabrikada işçilerin üretimi durdurduğu belirtildi.

İşçilerin eylemleri sonucu harekete geçen hükümetin Ticaret Bakanı Tipu Munshi, sorunun çözümü için bir üst komite kurulduğunu açıkladı. Ücret eşitsizliğinin düzeltileceğini ve asgari ücretin altında ücret verilmesinin engelleneceği-

ni söyledi.

ASGARI ÜCRETE 5 YIL SONRA ZAM YAPILDI

Ülkede 4 milyon tekstil işçisinin aylık asgari ücreti yüzde 51 arttırılarak 8000 takaya (95 dolar) çıkarıldı.

Bangladeş'te asgari ücrete 5 yıldan sonra ilk kez zam yapıldığını belirten sendikalar, yapılan bu zammın geçen sürede yaşanan enflasyon artışı ve zamları dahi telafi edemediğini söylüyorlar.

Üstelik asgari ücrete yapılan zammın tekstil patronları tarafından işçilere verilmediğini ve kıdemli işçilerin maaşlarındaki artışın ise asgari ücrete yapılan zamdan daha düşük olduğunu belirterek bu eşitsizliğin kabul edilemeyeceğini söylüyorlar.

Ülkedeki 4 bin 500 tekstil ve hazır giyim fabrikası geçen yıl 30 milyar dolar-dan fazla ihracat yaptı.

Tunus'ta genel greve doğru

Tunus'ta ücret artışı talebiyle 17 Ocak günü genel grev gerçekleşecek.

IMF ile 2,8 milyar dolarlık borç anlaşması yapan hükümet, bunun 245 milyon dolarını aldı. Paranın geri kalanı için IMF'nin dayattığı kemer sıkma uygulamalarının yaşama geçirilmesi gerekiyor.

IMF dayatmaları doğrultusunda kamu harcamalarında kesintiye gidilirken, Tunus Genel Emek Sendikası (UGTT) yöneticileri, grevi iptal etmek için hiçbir neden olmadığını, talepleriyle ilgili adım atılmadığını belirtiyor. Kamu emekçilerinin aylıklarının 270 dinar (91 dolar) olması istenirken, hükümetin talebi ise 80 dinar (27 dolar).

Arjantin'de IMF zamlarına protesto

Ülkede yaşanan ekonomik kriz ile birlikte IMF ile 57 milyar dolarlık borç anlaşması imzalayan Arjantin hükümetinin devreye koyduğu zamlar 4 Ocak'ta yapılan eylemlerle protesto edildi.

Başkent Buenos Aires'te sokaklara çıkan eylemciler IMF politikaları çerçevesinde doğalgaz, ulaşım, su ve elektrik fiyatlarında yapılan zamların geri alınmasını talep etti.

Arjantin Devlet Başkanı Mauricio Macri ve hükümetin politikalarını protesto eden eylem-

ciler "Cacerolazo" ve "Ruidazo" adı verilen ses çıkarma eylemleri yaparak slogan ve dövizlerle de taleplerini dile getirdiler.

Eyleme katılanlar, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesiyle birlikte hizmetlerin zamlandığını ve devlet eliyle sağlanan yardımların da bu sebeple ortadan kaldırıldığını ifade ettiler.

Düşük geliri olanlardan alınan vergi oranlarının düşürülmesi talebini de dile getiren eylemciler Macri hükümetini bu konuda verdiği sözleri tutmaya davet ettiler.

Ticarethaneye çevrilen okullarda artan şiddet

Geçtiğimiz günlerde Çankaya Üniversitesi'nde bir araştırma görevlisinin, öğrencisi tarafından katledilmesi, eğitim kurumlarının, özellikle de özel okulların çürümüşlüğü'nün geldiği noktayı gözler önüne serdi. Araştırma görevlisi olan Ceren Damar, kopya çektiği için kendisine tutanak tutulmasını kabullenmeyen öğrencisi tarafından önce bıçaklanarak ardından silahla vurularak katledildi. Cinayetin üstü, üniversite rektörünün de çabasıyla adeta örtülmeye çalışıldı.

Özel üniversiteler birer ticarethane gibi işletilirken, öğrenciler birer müşteri, verilen eğitim bir "hizmet" olarak görülüyor. Bu böyle olunca ve "paran kadar eğitim" mantığının işlediği yerde, akademisyenler ve araştırma görevlileri emir kulu yerine konuluyor.

Türkiye'de son dönemlerde özel okullara teşvik artarken, devlet okullarına neredeyse hiç yatırım yapılmadı. Daha fazla kâr uğruna eğitimi paralı ve pahalı hale getiren sermaye devleti, üniversitelerde, kendine dinci-gerici, ucuz işgücü ordusu yaratmayı hedefliyor.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın başına getirilen özel Maya Okulları'nın sahibi Ziya Selçuk, 4 yıl önce 6 bin 710 olan özel okul sayısının 2017-2018 eğitim-öğretim yılı içinde ikiye katlanarak 11 bin 694'e çıktığını, özel okullardaki öğrenci sayısının da 1 milyona ulaştığını ifade etti. Devlet okullarında yaklaşık 15 milyon öğrenci eğitim görürken, özel okullarda eğitim gören öğrenci sayısı 1 milyon 400 bine yaklaştı. Yani her 10 öğrenciden 1'i artık özel okulda okuyor. Tablo böyle olunca, özel üniversitelerde hizmet satın alınırken, öğrenciler istedikleri "hizmeti" ala-

Üniversitelerin bu karanlık tablosunu değiştirmek elbette ki bizim elimizde. Üniversitelerin, sermayenin çıkarları doğrultusunda işletilmesi, gerici çetelerin cirit attığı yerlere dönüştürülmeleri ve eğitimin niteliksiz ve paralı hale getirilmesine karşı gençlik olarak "Eşit, parasız, bilimsel eğitim!" talebini yükselterek mücadeleyi büyütmeliyiz.

madıkları durumda hocalarına karşı şiddet uygulayabiliyorlar.

Araştırma görevlisi Ceren Damar'ın silahla vurulması, okulların ticarethaneye çevrilmesi gerçeğinin yanında başka bir gerçekliğe daha ışık tutuyor. Yaşanan bu katliam, ticarethaneye çevrilmiş üniversitelerde rektör eliyle palazlanan gerici çetelerin, silahlı ülkücü yapıların varlığını gözler önüne seriyor. Çankaya

Üniversitesi'nde de olduğu söylenen ülkücü çetenin akademisyenleri tehdit ettiği, gerici etkinlikler düzenlendiği üniversite öğrencileri tarafından belirtiliyor. Öyle ki araştırma görevlisini öldüren öğrenci birçok kez bıçaklı yaralama olaylarına karışsa da eğitime devam etmesi, bu gericilerin üniversite tarafından da özel olarak korunduğunu gösteriyor.

Akademide ilerici birikimi tasfiye

etmek, ilerici, devrimci öğrenci ve akademisyenleri üniversitelerden uzaklaştırmak hedefiyle hareket eden sermaye devleti, üniversitelerde dinci-gerici yapılanmaların oluşmasında ön ayak olurken, gerçekleştirilen her gerici etkinliğe rektörler eliyle adeta tüm imkânlarını seferber ediyor. Sermaye devletin desteğini alan gerici çeteler üniversitelerde istedikleri gibi terör estirirken, gerçekleştirdikleri her saldırı, rektör ve yandaşları tarafından hasıraltı ediliyor.

Eğitim toplum için en temel bir haktır. Ulaşılabilir, parasız ve nitelikli olması gerekirken, bugün akademisyenlerin vurulduğu, gericiğin yuvasına dönüşen, paralı ve niteliksiz bir hale getirildi.

Üniversitelerin bu karanlık tablosunu değiştirmek elbette ki bizim elimizde. Üniversitelerin, sermayenin çıkarları doğrultusunda işletilmesi, gerici çetelerin cirit attığı yerlere dönüştürülmeleri ve eğitimin niteliksiz ve paralı hale getirilmesine karşı gençlik olarak "Eşit, parasız, bilimsel eğitim!" talebini yükselterek mücadeleyi büyütmeliyiz.

"Berkay'a ve tüm tutuklu öğrencilere özgürlük!"

Berkin Elvan'ın cenazesine katıldığı için bir yıl önce tutuklanan İstanbul Üniversitesi (İÜ) Sosyoloji Bölümü son sınıf öğrencisi Berkay Ustabaş için 4 Ocak'ta üniversite önünde yapılan basın açıklaması ile tutuklama saldırısı kınanırken 15 Ocak'ta görülecek duruşmaya çağrı yapıldı.

İÜ öğrencileri imzasıyla "Sıra arkadaşımız Berkay Ustabaş 1 yıldır tutuklu!" ozalitinin açıldığı eylemde yapılan ön konuşmalarla Berkin Elvan'ın cenazesine katılmanın suç olmadığı ve Ustabaş'ın tutuklanmasının siyasi bir karar olduğu vurgulandı.

Basın metnini ise İÜ öğrencilerinden Arzu Yalçın okudu. Ustabaş'ın 15 Ocak'ta mahkeme

meye çıkarılacağı hatırlatılan açıklamada, Berkin'in katillerini koruyanların onun cenazesine katılan Ustabaş'ı tutuklaması teşhir edildi. Açıklamada SEGBİS dayatmasıyla savunma hakkı gasp edilen Ustabaş'a hakim "Günlük hayatınızda hangi kitapları okuyorsunuz?", "Sadece sol kitaplar mı okuyorsunuz?", "İslami ve sağcı kitaplar da okuyor musunuz?" soruları sorarak adil yargılama yapmadığını ortaya koyduğu ifade edildi.

Açıklamada ayrıca, gerici iktidarın üniversite gençliğini hedef alarak ilerici, devrimci öğrencileri üniversitelerde barındırmak istemediği, Ustabaş'ın da bu saldırının bir parçası olarak tutuklandığı belirtildi. duruşmaya çağrı yapıldı.

ASELSAN ve MEB protokolü:

ASELSAN'a sunulan geleceğimizdir!

'Üniversitenin Sesi' buluşması

Üniversitenin Sesi okurlarının 'Kriz Var' şiarıyla düzenlediği etkinlik, 5 Ocak'ta Taksim'deki Divriği Kültür Derneği'nde gerçekleşti. Açılış konuşmasında üniversitelerin bölünmesine karşı çıkan gençliğin birliğinin sürmesi için Üniversitenin Sesi'nin doğduğu belirtildi.

Akademisyenlerin sunumlarıyla devam eden etkinlikte, 'beşeri kriz' konusunda Marksizm'in güncelliği ve devrimin zorunluluğuna dikkat çeken yazar Temel Demirer, kapitalist düzenle radikal ve sınıfsal bir hesaplaşma yapılması gerektiğini söyledi.

Eğitimde kriz üzerine konuşan Sibel Özbudun, kapitalizmin ayakta kalmak için her türden gericiliği yaşama geçirdiğini vurgulayarak, Türkiye gericiliğinin kaynağının da bu olduğuna dikkat çekti.

Sağlıkta krize ilişkin konuşan Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı, sağlık alanının ağırlıklı özel sektöre devredilerek sağlık hakkının ortadan kaldırıldığına dikkat çekti.

Prof. Dr. Onur Hamzaoğlu, "insana karşı ve akıl dışı bir toplum biçimi" olarak nitelediği kapitalizmin, insanlığın refah düzeyini artık artırmadığına dikkat çekerek "Sağlıklı olabilmek için sosyalizm. İnsan olabilmek için sosyalizm" dedi.

Ara sonrasında direnişçiler söz aldı. Sarıyer İlçe Sağlık Müdürlüğü'ndeki işinden atılmasına karşı direnen Türkan Albayrak, Greif işçisi, HHB'li Av. Didem Baydar Ünsal direnişlerini anlattı ve direnişlerin önemini vurguladı.

Ercan Kesal'la edebiyat ve sinema alanına ilişkin söyleşi sonrasında sinemavizyon ve tiyatro gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından serbest kürsü bölümüyle devam eden etkinlikte, üniversitenin bölünmesinin sonuçlarının yanı sıra geleceksizlik, diplomalı işsizlik başta olmak üzere gençliğin karşı karşıya olduğu sorunlar, üniversitelerin farklı fakültelerinden öğrenciler tarafından ifade edildi.

Birlik, örgütlenme ve mücadele çağrısının yapıldığı kapanış konuşmasının ardından etkinlik sona erdi.

Gençliğe karanlık bir gelecek ve kölelik dayatan düzene karşı meslek liseliler olarak örgütlenmek ve geleceğimize sahip çıkmak zorundayız. Ne bu düzenin kirli savaşlarında kullanılan silahları üreten-geliştiren şirketlerin okullarımızı kendi kirli hesaplarının parçası haline getirmelerine seyirci kalacağız ne de sermayenin ucuz işgücü olacağız. Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için birlik olacağız.

Sermaye devleti, mesleki eğitim alanını yıllardır stratejik önemde bir alan olarak tanımlıyor. Dünden bugüne atılan adımlar, yapılan değişiklikler liselerimizi sermayenin ucuz işgücü cennetine dönüştürmüş bulunuyor. Bunu da yeterli bulmayan egemenler, eğitimde yüzde 70 oranında meslek lisesinin yaratılmasını hedefliyorlar. Böylece liselilerin yüzde 70'ini ucuz ve nitelikli işgücü haline getirmek istiyorlar. Sadece birkaç ayda sermaye grupları ile ondan fazla protokol imzalandı, çeşitli anlaşmalar yapıldı. İmzalanan protokollerin gerisinde sermayenin daha fazla teşvik edilmesi ve mesleki eğitim alanını sermaye düzeninin çıkar ve ihtiyaçları üzerinden şekillendirmek hedefi yer alıyor.

Son olarak geçtiğimiz günlerde MEB ile ASELSAN arasında bir işbirliği protokolü imzalandı. Sermayenin savaş aygıtına hizmet eden ve kirli savaşlarda kullanılan silahları yaratan ASELSAN ile yapılan protokolde ilk olarak, "Savunma sanayisinin ihtiyacı olan nitelikli iş gücünün yetiştirilmesi" vurgusu yer alıyor. Bu çerçevede ASELSAN'a savunma sanayisi sistemlerine

yönelik ilk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi kurma yetkisi veriliyor. Buna göre mesleki eğitimde "Elektrik-Elektronik Teknolojisi", "Makine Teknolojisi" alanları ile "Savunma Elektronik Sistemleri" ve "Savunma Mekanik Sistemleri" alanları açılacak.

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, yaptığı konuşmada "Çocukların artık farklı bir geleceğe doğru ilerlediği"ne değinerek, "Bugün okula başlayan çocukların 2040'larda iş hayatına atılacağını düşünürsek onları çok farklı bir çağın, gerçekten benim kuşağımın kendini taş devrinde hissedeceği kadar farklı bir geleceğin beklediğini tahmin etmek mümkün" vurgusu yapıyor.

Eğitimin günden güne piyasalaştırıldığı günümüz Türkiye'sinde Selçuk, artık çocukların daha ilkökul çağlarından itibaren mesleki eğitime teşvik edilmesiyle birlikte sermayenin yaratmak istediği gelecekte bahsediyor. Ayrıca gelecekte makineleşmenin daha fazla artacağına değinerek, "Böyle bir geleceğe hazırlanan çocukların da hak ettiği bazı değerler var ve biz o değerleri vermekle

mükellef olan insanlarız. Çünkü belirli makamlarda oturuyoruz" açıklamasında bulunuyor.

Bizlere sundukları gelecek sermayenin iki dudağı arasında şekilleniyor. Okullarımız birer birer sanayinin merkezine taşıyor. Sermaye grupları, okullarımızın da patronu oluyorlar. Savaş aygıtları üreten, satan ve kirli savaşların parçası olanlara okullarımız, yani geleceklerimiz sunuluyor. Bizlere sundukları geleceğin ve "hak ettiğimiz değeri" vermelerinin anlamı daha fazla ucuz işgücü, daha fazla kölelikten başka bir şey değildir.

Gençliğe karanlık bir gelecek ve kölelik dayatan düzene karşı meslek liseliler olarak örgütlenmek ve geleceğimize sahip çıkmak zorundayız. Ne bu düzenin kirli savaşlarında kullanılan silahları üreten-geliştiren şirketlerin okullarımızı kendi kirli hesaplarının parçası haline getirmelerine seyirci kalacağız ne de sermayenin ucuz işgücü olacağız. Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için birlik olacağız.

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ

Tutsaklarla beraber tutsak yakınları da cezalandırılıyor

Sermaye devleti hapishanelerde tut-saklara ceza vermekle yetinmiyor, tutsak yakınlarını da cezalandırıyor. Bir insanın keyfi gerekçelerle tutsak edilmesi, yalnızca o kişiye değil, aynı zamanda psikolojik olarak onun anne, baba, kardeş, eş vb. yakınlarına da uygulanan bir cezadır. Bu kadarı yeterli görülmediğindendir ki tutsak yakınlarına tutsaklara yapıldığı gibi disiplin cezaları niteliğinde cezalar veriliyor. Özellikle OHAL sürecinde ve sonrasında bu tür cezalarda belirgin bir artış oldu.

19 Aralık 2000 saldırısından sonra açılan hücre hapishanelerinde görüş 1 saate düşürüldü. Yalnızca tutsağa değil, görüşçüsüne de yasal görüş süresi 1 saatle sınırlandırılmış oldu. Ama hücre hapishanelerinde 1 saat görüş bile hiç gerçekleşmedi.

Gerçekleşen en uzun görüş süresi 45-50 dakikayı geçmiyor. Genelde 30 dakika olan görüş, kimi zaman 15 dakikaya bile düşüyor. Bunun nedeni ise tutsak yakınlarının üstlerinin aranmasının işkenceye dönüştürülmesidir. Hapishane idarelerinin personel yetersizliği gibi bahaneleri her zaman hazırda tutuluyor. Ama işkenceye dönüştürülen arama vb. dayatmalardan kaynaklı görüş süresi kısılıyor.

Eskişehir H Tipi Hapishanesi'nde kaldığı sırada Cemil İvrendi'nin görüşüne gelen kızı Dilan İvrendi çıplak arama dayatması üzerine İHD Mersin Şubesi'ne başvurmuştu. Mersin'den Eskişehir'e babaşının görüşüne giden Dilan İvrendi'ye gardiyanlar çıplak arama dayatmasında bulundu.

Aramayı kadın gardiyanlar yapsa da sürekli açılıp kapanan kapı yüzünden askerlerin ya da erkek gardiyanların onları görme ihtimali olduğu gibi, bu ihtimal gerçekleşiyor da. Bu, insan onurunu ayaklar altına almaya yönelik bir saldırıdır esas olarak.

Bu dayatmayı aileler neden kabul ediyor? Çünkü şehirden şehire saatleri bulan yol çilesinden sonra evladını, anesini, babasını, kardeşini, eşini görmeye gelen bir tutsak yakını, görmeden gitmeyi göze alamıyor.

Tutsak yakını görüşe gittiği yer yakın olsa bunu göze alır, haftaya görürüm der. Ama saatlerce yol çilesinden sonra, haftaya yine gelirim diyemiyor. OHAL ve sonrasında hapishanelerde yaşanan sür-

Hapishanelerde tecriti derinleştirmek, dolaysız olarak dışarıyı da hücreleştirerek, insanları kendi hapishanesinde tecrite mahkum ediyor. Hapishanelerde tecriti derinleştirme saldırısına karşı dışarıda betondan olmasa bile tecrit duvarlarını kalınlaştırıyor.

günlerin amaçlarından biri tutsak yakınlarını bu tür dayatmalara mecbur bırakmaktır.

SÜRGÜN, HEM TUTSAKLARA HEM TUTSAK YAKINLARINA BİR SALDIRI

OHAL ve sonrasında tutsakların sürgün edilmesi neredeyse Türkiye hapishaneleri toplamında günlük bir saldırı haline geldi. Bir ay içinde iki üç kere art arda sürgün edilen tutsaklar var. Bunun yanı sıra, ilk tutuklandıkları anda, ailesinden ve hatta yargılandıkları ilden kilometrelerce uzağa konulan tutsaklar var. İyi bilinen bir örnek olarak Selahattin Demirtaş Edirne Hapishanesi'nde, davaları ise İstanbul ve Ankara'da. Diyarbakır Belediye Başkanı Gültan Kışanak Kocaeli Kandıra Hapishanesi'nde. Kışanak Diyarbakır'da yargılanıyor ve ailesi Diyarbakır ile Malatya'da yaşıyor.

Ailesine yakın bir hapishaneye sevk için açlık grevine giren ve kazanan öğretmen Meral Dönmez Tarsus Hapishanesi'ndeydi, ailesi ise İstanbul'da.

Van Hapishanesi'ne sürgün edilen Rabbena Hanedar ve Murat Kaymaz'ın aileleri de İstanbul'da.

Özellikle Kürdistan'daki hapishane-

lerde kalan tutsaklar, başta Karadeniz hapishaneleri olmak üzere kilometrelerce uzaktaki hapishanelere sürgün edildiler. Sürgün, tutsaklara yönelik başlıca saldırılardan biridir. Sürgün edilirken fiziki işkencenin yapılmadığı tutsak yok gibi. Yolda yapılan işkencenin yanı sıra, tutsağın sürgün edildiği hapishanede başta çıplak arama dayatması olmak üzere fiziki işkence yapmak için çeşitli bahaneler üretiyor hapishane idareleri.

Üstelik sürgünler, "baskın sürgün" şeklinde oluyor. Gece yarısı bile hücreleri basılıp terlik ve eşofmanla sürgün edilen tutsaklar var.

Diyarbakır'dan Kandıra'ya borç harç ayda yılda bir gelebilen bir anaya uygulanan ve insanlık onurunu ayaklar altına alan dayatmalar o ana şahsında toplu madır.

AİLELERE GÖRÜŞ YASAĞI

Son olarak Silivri Hapishanesi'ndeki Özgür Mustafa Mulla'nın annesi Hanife Köseoğulları'na 2 ay görüş yasağı verildi. Anneye görüş yasağı verilmesinin nedeni, oğluna yapılan işkenceye sessiz kalmayıp, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganını atmasıydı. Yani ailelerin hapishane tutsaklarına işkence yapılmasına

karşı sessiz kalması isteniyor. Bir ana olarak insani bir refleks göstermek bile görüş yasağının nedeni oluyor.

Hanife Köseoğulları "Ben anayım, evladımın nefesi biraz azalsa benim nefesim kesiliyor" diyor. Oğluna yapılan işkenceye sessiz kalmadı Köseoğulları. Ona verilen görüş yasağına da sessiz kalmadı. Oğlunu asla yalnız bırakmayacağını yürekten söylüyor.

TECRİTE KARŞI SESSİZLİK HERKESİ HAPİSHANE İÇİNE ALIYOR

Hapishanelerde tecriti derinleştirmek, dolaysız olarak dışarıyı da hücreleştirerek, insanları kendi hapishanesinde tecrite mahkum ediyor. Hapishanelerde tecriti derinleştirme saldırısına karşı dışarıda betondan olmasa bile tecrit duvarlarını kalınlaştırıyor.

Hapishanelerde telefonda tekmiil dayatmasıyla telefon görüş hakkının gasp edilmesi, keyfi olarak verilen mektup ve görüş yasakları tutsaklara uyguladıkları tecriti daha derinleştirmek içindir. Bu saldırıya karşı sessiz kalmamak gerekiyor. Sadece tutsak yakınları ya da örgütlü olanlar değil, kendine insanım diyen kimse sessiz kalmamalı.

Kârlı iş

Liseyi bitireli neredeyse yedi yıl olmuştum. Ufak tefek işler dışında bir iş yapmış söyleyemem. Orada burada takılma eyleminde bulundum. Rahmetli babamın sözünü dinleyip bir üniversite okusaydım durum çok farklı olurdu belki de. Ortalıkta iş yok, cepte para yok. Bütün gün kahvede kukumav kuşu gibi otuyorum. Annem de bu halimden bıktı iyice. Her gün söyleniyor. Kafayı yoruyorum ne yapabilirim diye, ancak aklıma hiçbir şey gelmiyor. Zaten iş yok. Hoş, olsa da bu kadar insan açıktayken benim gibi birisine iş mi verirler?

Yine bir gün kahvede aynı vaziyette otururken alt mahalleden arkadaşım Osman'ı gördüm. Uzun zamandır görmüyordum. Osman da benim gibi lise mezunu, haytanın biri. Ancak benden farklı olarak girişken bir yapıya sahiptir. Arada bir ortadan kaybolur, sonra mahalleye güzel araba ve bol miktarda parayla döner. Görünce biraz sevindim. İşsizlik mevzusunu ona açarsam bana yardımcı olabilir diye düşündüm. Vardım oturduğum masaya.

- Merhaba Osman.

- Ooo Hilmi. Buyur gel, gel otur, bir çayımı iç.

- Eyvallah. Nerelerdeydin? Ne yaptın?

- Aynı be Hilmi. Biliyorsun. Gidiyorum, geziyorum, para topluyorum, geliyorum. Bu sefer güneydeydim. Sen neler yapıyorsun? Bir iş tuttun mu?

Beklediğim soru gelmişti. Ancak nasıl söylenir ki böyle bir şey. Utanıyorum da böyle şeyleri konuşmaya ama el mahkûm söyleyeceğim.

- İşsizim ben hâlâ Osman. Aslında seninle bunu konuşmak istiyordum. Senin bu yaptığın işlere beni de götürsen de beraber çalışsak. Ne iş yaptığını bilmiyorum ama ne iş olsa yaparım fark etmez.

Osman sinsi sinsi güldü. Kafasını kaşıdı. İki çay daha söyledi. İçimden sövüyorum. Sonunda konuşmaya başladı.

- Biz çok farklı işler yapıyoruz Hilmi. Her an değişiyor işlerimiz. Bundan sonra yapacağımız iş de farklı olacak. Köylere gidip, köylülere duygu seli yaşatacağız.

- O nasıl bir şey? Ben yapabilir miyim ki?

- Bir gelirsin bakarsın. Ama kolay iş. Para da çok bu işte. Kârlı iş senin anlayacağın. On gün sonra yola çıkacağız. Üç arkadaş daha olacak.

Osman'ın dediğini kabul ettim. Belki yapabileceğim iştir. Yapamayacağım ne olabilir ki? Duygu seli dedi. Ben çok duygusalımdır, kesin yaparım bu işi, diye kafamdan geçirdim. Eve geldim, anneme anlattım Osman'la konuştuklarımızı. Annem her ne kadar bir şey anlamadıysa da çalışacağım için sevindi. On gün boyunca heyecandan yerimde duramadım. Hem iş bulduğum için sevinliyordum hem yapacağım işi merak ediyordum.

On gün geçtikten sonra Osman beni evden aldı. Arabada, Osman'ın dediği gibi, üç kişi daha vardı. Osman beni onlarla tanıştırdıktan sonra işi anlatmaya başladı.

- Dediğim gibi köy köy gezeceğiz. Köylünün yaşayış tarzına göre ben konuşma yapacağım, siz destekleyici şeyler söyleyeceksiniz. Biraz da onlardanmışsınız gibi davranacaksınız. Bak mesela şimdi gideceğimiz köy Hacılar Köyü. Çok dindar bir köydür. Orada anlatacaklarımızı iyi dinle, beni iyi izle. Anladın değil mi?

Osman işi açık açık anlatmıştı ama kafam pek basmadı. Yine de anladım dedim. Bu iş nasıl bir iştir? Bu işten nasıl para kazanılır, diye düşünüp duruyorum. Ben bunları düşünüp dururken biz Hacılar Köyü'ne geldik. Öğlen vakti olduğundan kahve doluydu. Önden biz dördümüz girdik. Bir masaya oturduk. On dakika ya geçti ya geçmedi Osman girdi içeri. Bir heybetle girdi ki ben bile etkilendim.

- Selamün aleyküm hacı ağabeyler. Allah'ın bereketi üzerinize olsun.

Kahvedekiler hep bir ağızdan "Ami-iin" dediler. Besbelli Osman'ın söylemi hoşlarına gitti. Osman oturmadı, ayakta konuşmaya devam etti.

- Benim bir maruzatım var. Allah rızası için beni dinleyecek olan bir mümin var mıdır?

Allah Allah! Osman neler diyor böyle. Ne kelimeler ne cümleler... Helal olsun. Yalnız bu iş nereye varacak çözmiyorum. Adamlar Osman'a bir sandalye verdi. Etrafına sıralandılar. Osman başladı konuşmaya.

- Din kardeşlerim! Ben şehirden gelen bir kardeşinizim. Orada gördüklerim pek iyi şeyler değil. Dinimiz adına ne kötü şeyler gördüm ne kötü şeyler.

Benim yanımdakilerden birisi onaylayıcı bir şey söyledi. Osman aldı gazı, yok dinimiz elden gidiyor, yok dinimiz yarılmış

tanıtıyorlar, bunlar kafirlerin işi diye diye yarım saat nutuk çekti. Arada ilahiler okudu. Kahvedekilerin gözleri yaşlı. Ulan bizim Osman ne ara böyle dindar oldu. Yalancının, içkicinin tekiydi bu. Derken Osman bir kaside patlattı. Ardından,

- Ben sizin yardımlarınızla, tabi önce yüce Allah'ın yardımıyla, dinimizi insanlara güzel güzel anlatacağım. Allah yapacağınız yardımlardan şimdiden razı olsun.

Osman konuşmayı bitirdi. Baktım adamlar avuç avuç para veriyorlar Osman'a. Osman dua ede ede kahveden çıktı. Ardından biz çıktık. Osman'ın yanına gittim direk.

- Yav Osman, sen ne ara bu kadar dindar oldun?

- Ben profesyonelim Hilmi. Sen aldırma, kazandığımız paralara bak. Kârlı işmiş değil mi?

Hakikaten kârlı işti. Şaşkın şaşkın arabaya bindim. Diğer köye doğru yola çıktık. Osman şimdi de bu köyü anlatmaya başladı. Az çok yapacağım şeyi anlamıştım.

- Şimdi gideceğimiz köy Ayyıldız Köyü. Burası da milli duyguları yoğun olan bir köydür. Burada taktığımız farklı olacak.

Köye geldik. Yine önden dördümüz kahveye girdik, Osman arkamızdan geldi. Yine heybetli tavırla bir selam çaktı.

- Selamün aleyküm ağalar. Vatanımız sağ ola inşallah.

Diğer kahvedekiler gibi bunlar da hep bir ağızdan cevap verdi. Osman oturdan devam etti konuşmaya.

- Benim bir maruzatım var ağalar. Beni dinleyecek bir Türk evladı, bir vatansever var mıdır?

Bir önceki kahvede olduğu gibi Osman'a bir sandalye verdiler, etrafında toplandılar. Osman başladı konuşmaya.

- Kardeşlerim, vatanımızın durumu vahim. Atalarımızın kanıyla kazandığı bu topraklar tehlikede. Benim iki abim şehit oldu. Bu cennet vatana feda olsun, lafı bile edilmez de vatan böyle kötü halde olunca içim parça parça oluyor.

Yine yanımdakilerden birisi destek verici konuştu. Osman gazı aldı tabi. Ya-

rım saat vatan edebiyatı yaptı. Aman ya rabbi! Ne konuşma ne konuşma. Bizim lise mezunu Osman'a bak. Üniversite hocası böyle konuşamaz. Arada bir kahramanlık türküsü okudu. Kahvedekileri ağlattı. Yalnız kafama bir şey takılmıştı. Osman bir iki konuşma daha yaptı, sonra yine yardım isteyerek konuşmayı bitirdi.

- Bu vatani bizler gibi soyu, sopu, ci-billiyeti belli evlatlar koruyacak.

Avuç avuç paralar geldi yine. Osman Mehter Marşı okuyarak çıktı kahveden. Ardından biz çıktık. Hemen aklıma takılan şeyi sordum Osman'a.

- Yav Osman, senin bir tek kız kardeşin var diye biliyordum. Şehit olan abilerin kimdi?

- Ben profesyonelim Hilmi. Sen aldırma. Bak bak paralara bak. Yine kârlı iş yaptık.

O an işi çaktım. Birkaç köy daha gezdikten sonra eve döndük. Kahveye oturduk. Payıma düşen parayı verdiler. Osman sordu,

- Nasıl, beğendin değil mi işi? Parası iyi.

- Nasıl desem bilemedim ki Osman. Parası iyi de yaptığımız iş, iş değil ki. Yalan konuşuyoruz.

- Yalan değil ki. Bunları onlar duymak istiyor. Biz söylemesek başkası söyleyecek. Kaymağı neden başkası yesin?

- Orasını bilmem. Ben yemem böyle kaymak. Kusura bakma Osman ben yokum bu işte. Sağ ol işsiz zamanımda yardımcı oldun ama olmaz, işsiz kalırım ancak böyle bir iş yapamam.

Osman bir iki ikna etmeye çalıştı. Yaptıklarında alçakça bir şey olmadığını anlattı ama benden olumlu cevap alamayınca, sen bilirsın, demek zorunda kaldı ve kalktı masadan. O, Osman'ı son görüşmüdü.

Üç yıldır Osman'ı ne gördüm ne de ondan haber aldım. Dün tesadüfen bu işleri yaptığımız bir arkadaşla görüştüm, o anlattı. Meğer Osman bir partiden milletvekili seçilmiş, daha da yüksek mertebelere gelmek istiyormuş. Vallahi ne diyeyim bu gidişle, bu kafayla gelir elbet.

KEMAL KAÇAMAK

Katledilişlerinin 100. yıldönümünde...

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg sosyalizm mücadelemizde yaşıyor!

